

KOOLILASTE AJAKIRI

02
2013

HIND 2,24 €

HEALAPS

AUHINNASADU

TACTIC

Rekato auhinnad – Memory-mängud – võitsid **GETERLY MUSTALU** Puurmanist, **KAIRE ROONURM** Laevast ja **TEET BELJAJEV** Türitl.

Erakordselt mõnusat künla-kuud, head sõbrad ja sugulased!

Aastanumber juba ammugi uus, meie aga jagame nüüd välja viimased 2012. aasta auhinnad – teeme teatavaks detsembrinumbris välja kuulutatud võistluste võitjad.

Lõuna-estlaste auhinnad toimetame nagu ikka Tartu O. Lutsu nim. Keskraamatukogu lasteosakonda (Kompanii 3/5, Tartu) ning **Põhja-, Lääne- ja Ida-Eestis** elavate laste preemiad ootavad neid Kullo Lastegaleriis (Tallinn, Kuninga 6). **Kellel on muid soove ja ettepanekuid, neil palume need toimetusele saata e- või tavaposti teel!**

Ilusat vabariigi aastapäeva ja lahedat sõbrakuud soovides, Igavesti Teie Triibu-Liine

Lembitu-mõistatuse auhinnaraamatu saab **ELISABET HEIN** Jõgevalt.

Detsembriini-auhinna võitsid **INESSA DMITROVSKI** Hiiumaalt ja **MIKK VALK** Muhumaalt.

Ristsõna-plaadi võitja on **ANETE MILLER** Põltsamaalt.

VEAPARANDUS!

Toimetus vabandab jaanuarinumbris tembutanud trükikrati pärast: eksikombel muutus postril pool superstaari perekonnanimest täiesti valeks. Igaüks teab ju, et superstaari au ja kuulsus kuulub **Rasmus RÄNDVEELE!** Et kõik paika saaks, siis palun kleepige nüüd järve peale **VEE!**

Rimonne auhinnad jagunesid järgmiselt: Barbie omanikuks saab **KAROLIN SURVA** Türitl. Autode võitjad on **HANS ERIK KULLA** Laevast, **ART APALEV** Vihasoolt, **JENIFER HEINMANN** Jõgevalt ning **BRIGITA BERG** ja **KRISTOFER KIROTAR** Türitl. UNO kaardid võitsid **HELINA RAMMUL** ja **GRETE KUKK** Puurmanist, **REELIKA KÄRBLA** Põlvamaalt, **LY SOMELAR** Laevast ja **HANNA TOOTER** Türitl.

Täname Kultuuriministeeriumi, Kultuurkapitali ja Hasartmängumaksu Nõukogu. Suur aitäh Haridus- ja Teadusministeeriumile, kes tellis ajakirja meie põhikoolidele!

LAHEDAT LUGEMIST

- Annabel Raudkivi „Võlukass“ — 4
Luulet Eestimaast — 5
Enda Naaber „Kivikuningas“ — 6
Oma sulega: Trine Tõniste — 7
Miina Leemetsa „Lugu hiirest ja muusikaplaadist“ — 8
Janete Gloria Ruusmanni „Elu täis surma“ — 10
Luulet Lohusuult — 12

GALERII

Valguskunst Kullos — 13

MAAILM MEIE ÜMBER

- Katarina Pintson ja Sandra Müürisepp Nami saarest — 14
Tere, lind! Peep Veedla vesipapist — 16

- Tuulelaste festival — 18
Järjehoidja — 19
Maire Sireli Vahva vahetund Olustvere koolis — 20
Poster 1: Mustkunstnik Fred-Erik Johanson — 21
Poster 2: „Kollide kompanii“ — 22

TEE ISE!

- Lully Gustavsoni südamekaardid — 25
Mustkunstnik Ande söbrapävatrick — 26

- Iris Münteli kotkamaaling — 27
Sandra sööginurk: söbrapäeva-eri — 28

NUPUTA JA NAERA!

- Ilmar Trulli ristsõna — 29
Lembitu mõistatus ja viktoriin — 30
Jüri Paeti uusi paetisme — 31
Naeru-uss — 32

ELUMELU

- Tuulelaste festivali tulemused — 33
Hea Lapse pidu — 34
Türi laste leiutised — 35
Thomas Scheileke koomiks — 36
Kinouudiseid: „Kollide kompanii“ — 37
Hobid ja huvid: Anna-Maria intervjuu Kristina Naudiga — 38
Siit ja sealt. Püksisöber, lihasöber ja roosiline hefk — 39
Söber Veltzi rokikool: David Bowie — 40
Autonimedest: Austin — 42
Barbindus: Barbie kapp — 43
Puzzle ehk killumäng — 44

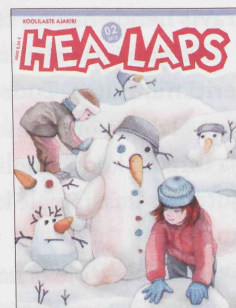
Ajakiri Hea Laps ilmub 1994. aastast

Väljaandja: MTÜ Hea Laps
Harju 1, 10146 Tallinn, tel: 631 44 28
e-post: hea.laps@mail.ee

Peatoimetaja: Leelo Tungal
Kujundaja: Vivika Kalt
Levi: Anna-Magdaleena Kangro

Trükk: Reusner AS
Ajakiri Hea Laps on autorikaitse objekt

Tellimine ja info: www.healaps.ee
meili teel tellimine@healaps.ee
ja Eesti Posti koduleheküljelt
Hind üksikmüügis 2,24

Kaaneplilt: Catherine Zarip

Võlukass

Annabel Raudkivi Lihula Gümnaasiumi VII klassist

Elas kord üks tüdruk. Ta nimi oli Laura. Tema ema ja isa olid töötud ja nad elasid väga vaeselt. Nende kodu asus vanas lagunenu majas, mis vajab hädasti remonti.

Ometigi olid nad toredad ja sõbralikud inimesed, eriti peretütar Laura, kes oli väga heasüdamlik ja abivalmis laps. Ta käis loomade varjupaigas vabatahtlikuks abiliseks.

Iga päev pärast kooli läks Laura loomade turvakodusse, et hoolitseda kodutute kasside ja koerte eest. Seal ta koristas loomade puure, pesi räpaseid loomi, ravis nende haavu, toitis ja paitas.

Varjupaigas elas ka üks haige kassipoeg, keda Laura eriti nunnutas. Tüdruk hoolitses looma eest nii, nagu too oleks ta oma kass. Tüdruk soovis kassipojale ilusat ja tore kodu, hoolitsevat ja tore peremeest. Laura jutustas kassipojale ka oma kodust ja kurbadest vanematest.

Kassipoeg oleks nagu aru saanud, mida tüdruk talle oma kodust ja vanematest rääkis. Tüdruk soovis kassi

väga endale, aga oma koduolude pärast ei saanud ta kassipoega endale võtta.

Ühel päeval koolist varjupaika minnes ootas tüdrukut väraval loomade varjupaiga juhataja. Tal oli telefon käes ja Laura arvas, et midagi tõsist on juhtunud. Aga naisel oli hoopis rõõmus uudis. Juhataja teatas, et varjupaiga heaks tehtud töö eest saab Laura endale tasuta kauaigatsetud kassipoja. Ka tüdruku vanemad olid ilusa nurruva kingiga nõus olnud.

Kassipojaga koju minnes tabasid Laurat veel toredamad üllatused. Tema kodu oli tundmatuseni muutunud – nagu muinasjutus.

Remonditud ja värvitud maja säras nagu pühademuina. Trepil seisis õnnelikud ema ja isa – nad olid tööd saanud. Oma tuppa sisenedes nägi Laura laual kauaigatsetud uut arvutit ja telefoni. Toas oli magamiskorv ka kassipojale, kes sinna end kohe ka magama sättis.

Tütarlaps oli väga õnnelik. Aga igaveseks saladuseks jäi see, et kassipoeg oli tegelikult võlukass, kes tänas häid inimesi hoolivuse ja headuse eest parema eluga.

Palju õnne sünnipäevaks, Eesti Vabariik!

* * *

Kevin Kallivere Viluste põhikooli IX klassist

Enesekindel riik
Eesti oma toit
Suur Munamägi
Tugev riik
Isamaalised laulud
Maarahvas töökas
Armas kodumaa
Alati olemas

KUST NEED EESTIMAA LAPSED ON SAADUD?

Ester Vulff Konguta Kooli VII klassist

Võrumaalt tulid vaprad lapsed, Õnne külast õnnelapsed.
Õisust astusid õiged lapsed.
Kiviõlist kivilapsed, Koivast tulid pikajalgseid,
lohust lohkuspõsised.
Malvastest läksid malbed lapsed, Nurtult nukrad teele said.
Paidest paksud jooksmata panid, Mõnistest vaid mõni sai.
Mustajõelt said mustad lapsed, Liivalt liivakarvalised,
Palumõisast paid lapsed, Tatralt lobasuised lapsed.
Sillamäel oli lapsed sillas, Toris torisevaid käis,
Ülenurmest üllad lapsed, Tartu lapsed tarkust täis.
Laiuselt läksid laiad lapsed, Kärdlast kari käravaid,
Vändrast vanamoelisi, Kohtla-Järvelt kohmakaid.
Linnamäelt sai linnalapsi, Ardukt armsaid väänikuid,
Kallastelt sai kalleid lapsi, Elvast jälle elavaid.
Valgamaalt sai vallatuid, Vilsandilt sai võimsamaid.
Nii need lapsed kokku said – Eestimaa elama.

Vanalinna Hariduskolleegeiumi laste tehtud nukud

MINU EESTIMAA

Lauri Jürgenson
Ülenurme Gümnaasiumi VI klassist

Tarkust saan ma Tartumaaalt,
Nõos on lihakombinaat.
Sõmer riis on Riisiperes,
tähti vaatan Tõraveres.

Pärnus ujun nagu kala,
Kärdlas püüan lestakala.
Tudulinna hea on uni,
Kiviõlis põleb kivi.

Otepääl käin suusatamas,
Kuutsemägi on sealsamas.
Paldiskis käib palgivedu,
Virtsus liigub praamivedu.

Tõrvandil on sõbraks Tõrva,
suve parim paik on Põlva.
Eesimaast võid uhkust tunda,
täna sõidan ära Kunda.

Väikesed Tiina ja Tiin
tahavad saada kivikuningaks.
Autori foto

MEIE LUGU

Greetel Kala Nõmme Põhikoolist

Üks lugu,
mis räägib meist,
kes me oleme siin.
Üks lugu,
mida teame vaid meie,
sest me oleme need,
kelle lugu see on.
Oleme need,
kes selle läbi elasid.
Üks lugu,
mis algas aastaid tagasi,
kuid iialgi ei lõpe...

KIVIKUNINGAKS!

Enda Naaber

Saare- ja Muhumaa on erilised seepärast, et siin kasvab palju kadakaid ja leidub palju kive. Viimastest on mitmed seotud legendidega, nagu Ookivi, Rahakivi, Piretikivi, Legendikivi jt.

Vanas suvekodus on meil lausa mürakas, millele panin nimeks Pihlamäe kivi, sest see asub Pihlamäe talu lähedal. Sinna viisin alati oma sõpru ja tuttavaid, kes mul külas käisid. Ainult nooremad on jaksanud selle kivi otsa ronida, sest see on tõesti kõrge.

Mäletan, kui käisid laulja Heli Lääts ja ajakirjanik Sirje Endre 1977. aastal. Olid nii vaimustatud sellest kivist kui millestki ürgsest. Ajasime seal kivi juures kaua juttu.

Kivid meeldivad ka eriti lastele. Ja nad ei armasta niisama kivi otsa pukerdada, vaid tahavad saada... KIVIKUNINGAKS! Saartel (aga võib-olla ka mandril) on selline mäng „Kivikuningas” suure au sees. See algab

nii. Kõigepealt joostakse seitse ringi ümber kivi. Ja seejärel laulab igaüks laulu, mis talle just parajasti pähe tuleb. Pärast seda püütakse kivi otsa ronida. Suurematele kividele jõudmine on päris raske, väiksematele kergem.

Kivile ronides lausutakse nn. nõiasõnu:

„Kivi kallid, riides hallid,
heida pilk mu poole!”

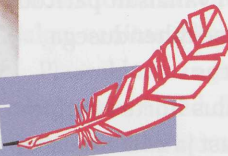
Seda lausutakse kolm korda. Kes esimesena kivile pääseb, see on kivikuningas ja ta hüüab sealt:

„Olen kivikuningas,
see teeb meelega rõõsamaks.”

Pärast mängu õnnitlevad kõik kivikuningat.

TRINE TÕNISTE ANTSLAST

Mina olen Trine ja sain sügisel 12 aastaseks. Mul on ka kaks nooremat venda, üks käib koolis 3. klassis ja teine on 2 aastane ja käib lasteaias. Ma elan Antslas ja õpin Antsla Gümnaasiumis 5. klassis. Lisaks õppimisele meeldib mulle ka tantsida, klaverit mängida ja laulda. Vahel, kui mul on aega üle ja midagi teha pole, meeldib mulle ka väga lugusid ja luuletusi kirjutada. Nende kirjutamisega olen tegelnud umbes aasta.

KINGAMURE

Ma kõnnin majas ringi
ja vaatan oma kingi.
Miks jalas ma neid kannan?
Nüüd oma vande annan,
et kui ma tuppa tulen,
ei ole mingi mure
võtta ära jalanõud
ja rahus vaadata teleshov`d

Nüüd avastan ma fakti,
et sokk on otsast katki.
King jalga otsekohe,
et jalg ei paistaks kole!
Nüüd tundub korras kõik,
vaid puudu pitsalõik.
See suus mul justkui sulab,
nüüd rahumeelsus kõlab.

KODUSOOJUS

Vaikselt pröksub põlev puit,
möödunud on autosõit.
Maha jäänud metsateed,
seisan sooja ahju ees.
Süütan vaikselt küünlataule,
tõmban pehme teki üle.
Kallan klaasi kuuma teed,
näpin oma pärlikeed.

Vaatan kaunist seinamaali,
tunne justkui ballisaalis.
Uni kipub vaikselt peale,
mõtlen tõesti ainult heale.

PIDUSÖÖK

Laua peal on pidusöök,
kokkamisest sassis köök.
Kapsasalat, kotlet, kartul,
kommi anub väike Artur.

Mitut sorti koogijuppe,
kolme sorti maitsevaid suppe.
Pirnid, õun ja apelsin,
maitset lisab margariin.

Porgand, paprika ja kurk,
avamata moosipurk.
Maitsvad tikuvõileivad,
huvitavana need näivad.

Varsti-varsti laua pealt,
isegi ka viimselt realt,
kadunud on toiduraas,
mõni väike puru maas...

Lugu Hiirest ja muusikaplaadist

Miina Leemets

Hiir oli juba mitukümmend minutit toast tuppa käinud ning otsinud ühte muusikaplaati, mille ta vanaisa talle hiljuti kinkinud oli.

Hiir tuuseldas kappides, voodi all, sahtlites ning isegi vannitoast ei jätnud ta otsimata, aga plaati polnud kuskil.

Nimelt oli selle muusikaplaadi Hiire vanaisa kunagi ise ühel sümfooniakontserdil spetsiaalse seadeldisega salvestanud. Ja muide, too uhke masin oli vanaisa enda ehitatud. Just nii – Hiire vanaisa ei olnud mitte ainult muusikahuviline, vaid ka leiutaja.

Tark aparaat püüdis kinni viimsegi noodi, jättis meelde ja ümises need suurepärase kvaliteediga plaadile. Ilmselt oli ka Hiire muusikahuvi vanaisalt päritud.

Too plaat, mida Hiir otsis, oli erilise tähendusega just seetõttu, et esiteks oli see kingitus

vanaisalt, ning teiseks oli see kuulus hiirte sümfooniaorkester pärit külmast Antarktikast ja kõik muusikariistad olid valmistatud jääst, mis soojemas kliimas kiiremas korras sulama kippusid. Seega oli too kontsert olnud äärmine luksus ja elamus, sest orkestrandid pidid tegutsema kiirelt ja oskuslikult.

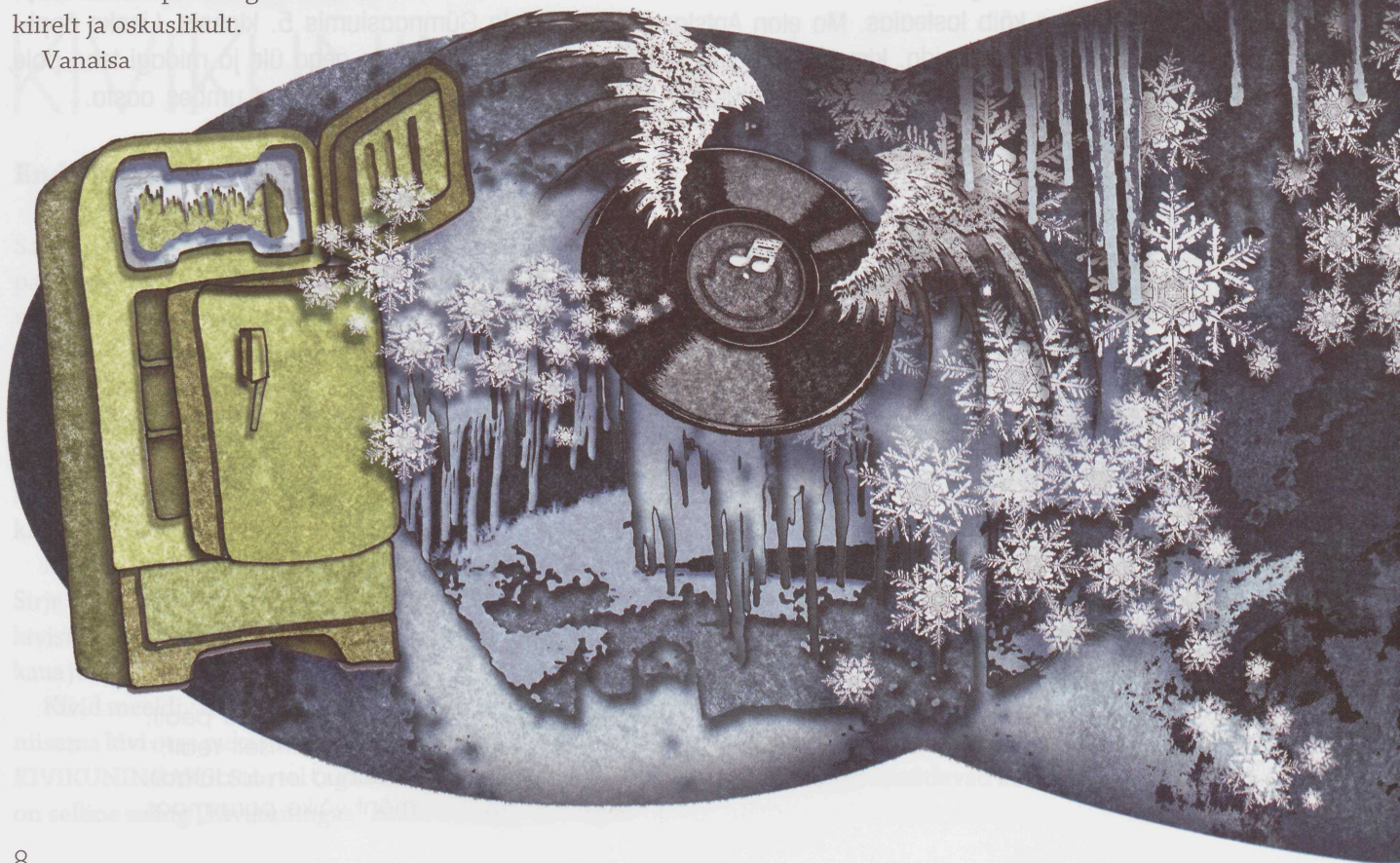
Vanaisa

meenutuse kohaselt oli orkester täiel rinnal mänginud. Kõlasid trompetid, viiulid, kontrabassid, pasunad ja ksilofonid. Helid olid kaunid ja jäised ning kõlasid võluvalt põhjamaiselt. Suur saalitais hiiri, kes kontserti kuulas, värises muusikamõnust ja jahedusest, mida uhked pillid õhkasid.

See meenutus tegi Hiire meele veel kurvemaks, sest just täna pidi olema see päev, mil ta selle plaadi mängima paneb, vastotetud juustuentüklopeedia kätte võtab ning seda muusika saatel sirvima hakkab. Hiirele ei meeldinud vaikus, eriti ei meeldinud talle vaikusel lugeda, sest siis tundis ta ennast üksikuna.

Ilusad suured kollased juustupildid tegid küll tuju heaks ja kõhu tühjaks, ent taustaks oli vaja ka muusikat. Hiir arvas, et kui muusika piisavalt kõvasti mängima panna ning raamatu pilte eriti hoolikalt vaadata, ärkavad pildid ellu ja hakkavad Hiirega juttu ajama ning talle jutustama seda, kuidas nad sinna raamatusse sattusid. Kuid siiski, plaati polnud mitte kuskil.

Uus ilus raamat laiutas voodil ning ootas lugemist. Hiir ohkas,

tõusis voodilt ning nihutas akna eest kardinad eemale.

Ta ei uskunud oma silmi, nühkis oma pisikeste hallide kätega aknaklaasi, veendumaks, et see mis ta näeb, ei ole tolmuviirastus.

Ei olnud – akna taga lendles seesama plaat, mida ta otsinud oli! Kuidas küll see plaat järsku sinna oli saanud? Plaadi tagumiselt poolelt paistsid välja kasvavat kaks läbipaistvat tiiba, mis päikesevalguses sillerdasid, ent iga hetkega väiksemaks muutusid. Plaadi nägu oli õnnetu, ta läikiv pool oli kriibitud ning tundus, et ta oli üpriski märg. Hiir kangutas akna lahti ja püüdis plaati kätte saada. Tulutult. Hiire käed olid küll osavad ja väledad, ent liiga lühikesed.

Midagi tuli kiiresti teha, et plaat klirisedes vastu asfalti ei kukuks, sest tiivad olid veelgi väiksemaks sulanud. Hiir upitas tagumiku aknast välja, hoidis kätega aknaruutudest kinni ning sirutas oma pika saba kaugele välja. Ta keris saba plaadi ümber ja sikutas selle oma korterisse. Nüüd oli plaati lähemalt võimalik näha ja võis veenduda, et selle tiivad olid jääst ning plaat sulas soojas toas üpriski kiiresti.

Hiir tormas kööki ning pani plaadi ettevaatlikult sügavkülma, et see päris ära ei sulaks.

Hiire vanaisa oli unustanud talle mainida, et tema leiutatud aparaat mitte

ainult ei salvesta muusikat, vaid imeb endasse ka kogu kontserdi eripära. Seekord oli aparaat välja lasknud plaadi, mis soojas sulama kipub, just nagu selle sümfoniakontserdi muusikariistad. Seega oli plaadil Hiire korteris liiga palav hakanud. Ta oli oma jäisest plaadikehast tiivad välja vorpunud ja üritas aknaprao kaudu Antartika poole lendama hakata. Kahjuks oli aga päike liiga soe ning plaat polnud Hiire majast eriti kaugele jõudnud. Mõne tunni pärast julges hiir külmkappi kiigata. Muusikaplaat nägi tükk maad õnnelikum välja. Tiivad olid küll kadunud, ent kriimud olid paranenud ja plaadi nägu tundus jupp maad rõõmsam. Plaadile olid helid ka tagasi tulnud.

Hiir asetas plaadi muusikakeskusesse ning jäi esimest pala ootama.

Kõlama hakkasid karged ja põhjamaised viisid, mis üle kogu korteri laiali lendasid ning mõnusaid värinaid tekitasid.

Plaat laulis ja juustukerad hiire entsüklopeedias hakkasid ellu ärkama. Nad liigutasid oma juustukäsi ja -jalgu, venitasid kangeid kaelu ja keerasid päid.

Plaat ikka mängis. Tuba oli jahe ja mõnusat juustu-hõngu täis. Nüüd oli Hiirele selge, et lisaks õhule ja veele on elus püsimiseks vaja ka muid asju.

Mõni vajab eluks muusikat, mõni juustu ja leidub neidki, kelle elu jääkapp päästa suudab.

Helin Tikerpuu

Joanna-Maria Laos (Pelgulinna Gümnaasiumi lõputööde näitusel 2012)

ELU TÄIS SURMA

Janete Gloria Ruusmann Koigi Põhikooli V klassist

Tulime koos sõbranna Marikaga koolist, ajades mõnustasti juttu. Poistest, uuematest meigitrendidest, riietusstiilist... Korraga hakkas meie jutt tüürima mujale. „Tead, mul on üks jummalast hea sõbranna,” alustas Marika vaikselt juttu. „Saime interneti teel tuttavaks ja ta rääkis mulle endast.”

„Mida ta rääkis?” pärisin, igas mõttes ilu-huviline nagu ma olen. „Ah ... nüüd läheb teema kurvemaks... no peaaegu kogu ta suguvõsa olevat sussid püsti visand: ema, vend, õde, poolvend, tädi, vanaema...” „NII PALJU!” katkestasin jutu, ahmides õhku. Ma ei uskunud, et üks inimene võib nii palju lähedasi kaotada.

„See pole veel kõik,” lisas Marika, „sõbrants ise ka suremas: vähk... Nojah, nüüd elab üksi oma korteris ja teismelisele neiule tavapäratult ei otsi ta endale kedagi.”

„On tal seal väga kurb?” – „Ega jah, mõnikord mõtleb isegi lusika nurka tõsta, noh, saad ju aru küll, miks... Sellepärast ma just muretsengi.” – „Oh jummel, ma vihkan seda!”

„Mida seda?” ei saanud Marika pihta. „ENESE-TAPPE!” karjusin nii, et terve tänav kajas. Inimesed vaatasid meid imelikult. „Oi jah, sorry, mõnikord ma lihtsalt ei suuda end talitseda,” sosistasin punastades, samas hirmu tundes, isegi teadmata, miks.

Kõndisime vaikides ja oma lumega kaetud karva-saapaid vahtides. Justkui kahetseks midagi, mida me muuta või heastada ei saaks..

„Piinlik vaikus,” tegi Marika juttu, üht suupoolt kergitades, kuid nähes, et ma endiselt, pilk maas, kõmbin, lasi temagi hetkelisel naeratusel tuisuga minema lennata.

Tänav lõppes. Marika kodu oligi sealsamas. „Egas midagi, tsau,” poetas sõbranna kiiresti. „Tsau,” ütlesin vaikselt.

Mõtted läksid sellele õnnetule tüdrukule, kes ilma vanemateta, eikelletagi elab oma korteris, vaatab aknast nukralt igatseva pilguga sinitaevas lendlevaid vati-tupsude sarnaseid pilveräbalaid ja mõtleb: lõpetaks elu maa peal, saaks sinna pilvehälli, tuul kiigutaks mind seal, kohtuks emaga, kõigiga – saaks igavese rahu...

Sammusin mööda tänavat. Hajali meeli märkasin vaevu sõbrannasid, kes minust möödusid, lehvitasid ning midagi hüüdsid. Minu tähelepanu ning suure-suure kaastunde oli pälvinud vaid üks inimene... Jõudsin koju, viskasin koolikoti nurka ning läksin kohe facebooki.

Otsisin seda tüdrukut kaua nimekirjast, kuni lõpuks leidsin. “Nii, Liis Angel,” pomisesin mõtlikult. Saatsin talle sõbrakutse. Teda polnud facebookis sees. Ootasin, millal ta sisse logib. Ausalt öeldes möödus päris kaua aega – kuus tundi, aga see kõik oli ootamist väärt. Kui ta lõpuks sisse logis, kaotasin uudishimu – õigemini oli uudishimu veel olemas, kuid vestlust alustades tekkis mul segaselt hirmus tunne. Ta võttis sõbrakutse vastu. Tõmbasin kolmeks sekundiks õhku tugevalt sisse ja kirjutasin esimese tervituse.

Mina: hei

Liis:

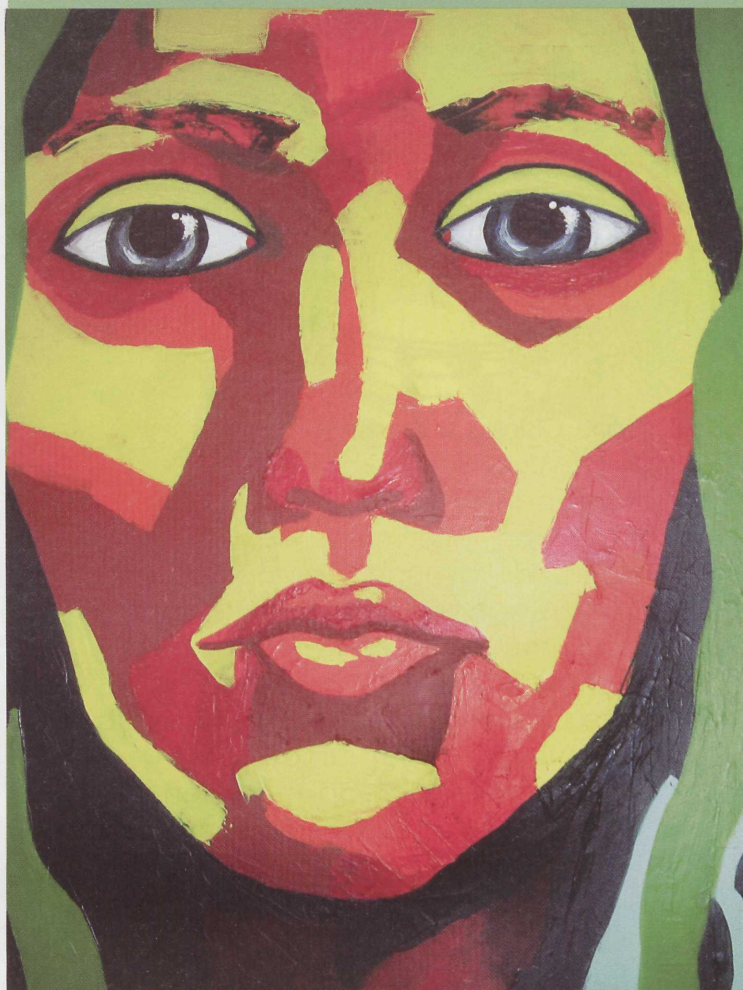
hei

Mina:

Marika rääkis mulle sinust

Liis:

Minust? Millest?

Joanna-Maria Loos (Peigulinna Gümnaasiumi lõputööde näitusel 2012)

Mina:

Aam... sellest, et sa oled väga hea sõbranna :)

Liis:

Aww. Mina ja hea?

Mina:

Jaa!

Ma tean, sa ei tunne mind veel üldse, aga ma nägin su postitust fb-is ja ka mina soovin tõesti VÄGA, et sa ära ei sureks. Jah, Marika rääkis ka seda et sul on olnud väga raske elu ja väga paljud su lähedased on surnud, aga praegu pole vist kõigest sellest õige aeg... Ma ei tea, kas leidsin õiged sõnad, et tostada, kui palju inimesed sinust hoolivad...ja... mina ka...

Liis:

Aww, nii armas oled.

Mina:

Hakkaks rohkem suhtlema?

Siinkohas logis Liis välja. Ma ei saanud küll oma viimasele küsimusele vastust, kuid mul oli ikkagi hea tunne, et sain pakkuda oma südant, kuigi küll imevähe, inimesele, kes seda hetkel väga vajab...

LUULET LOHUSUU PÕHIKOOLIST

TALV

Signe Oidekivi V klassist

Külm pakane tuleb,
linnud on jälle mures.
Näen, kuidas lund maha sajab,
õue nii kangesti minna ma tahan.
Nohu mul on ja kõha ju ka,
olen nii kurb, sest õue ei saa.
Näen, kuidas päikene õrnalt paitab,
seda ilusat valget lumevaipa.
Linnuke siristab, seda ma näen,
lapsedki kelgutavad suurel mäel.

KARM TALV TULEMAS

Karina Tumanova 5. klassist

Talv on varsti tulemas taas,
mõnes kohas juba lumi on maas.
Soe enam pole, vaid vägagi külm,
see talv tuleb vist vägagi julm.
Lendab taevas linnuparv
pole süüa, see on väga karm.
Paks-paks lumi tuleb vist maha,
mattume kõik lumehangede taha.
See on küll väga paha,
välja peab otsima suure saha.
Väikestel lastel on selle eest hea,
mängivad õues nii, et näha on vaid pead.
Lubati õues – 40 kraadi,
õue siis minna keegi ei saagi.
Külm võtab ära kõik meie lilled,
taevas on suured ja hallid pilved.
Kord see lumi sulama hakkab
ning sadu kindlasti lakkab.

LOHUSUU KOOL

Karina Tumanova 5. klassist

Peipsist vasakul pool,
asub Lohusuu Kool.
See punane tarkuse ema,
meid aitab ja õpetab tema.

Praegu meid õpetavad,
head ja lahked õpetajad.
Õpetaja Kaire me klassijuhataja,
õpetaja Zojat meil on väga vaja.

Kehaline raske töö,
hüppame ja jookseme.
Ajalugu on nii lahe,
matemaatikaga on tal vahe.

Iga viisi meie koolis,
õpetaja Liivi peab.
Antakse ka süüa head,
koristaja puhtust peab.

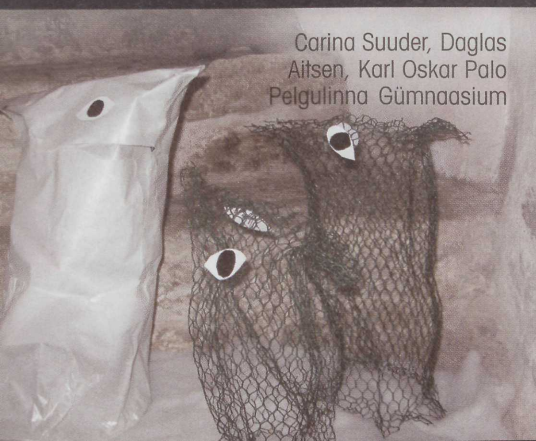
MINU KOOL

Signe Oidekivi V klassist

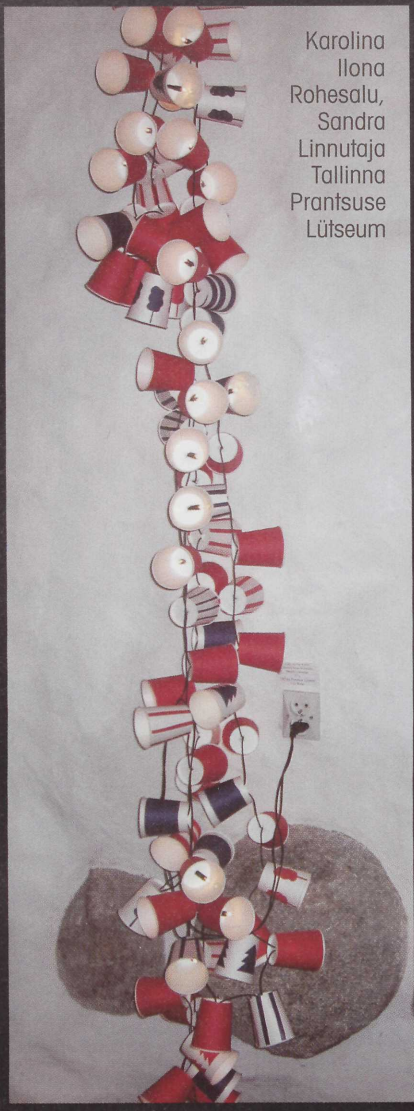
Kool on tore, kool on lahe,
õppima siin peab ka vahel.
Tunnid venivad kui loomad,
vahetunnid kära toovad.
Mulle meeldib keka tund,
aga parem vahetund.
Joosta, mürada siis saab,
koolitädi keelab ka.

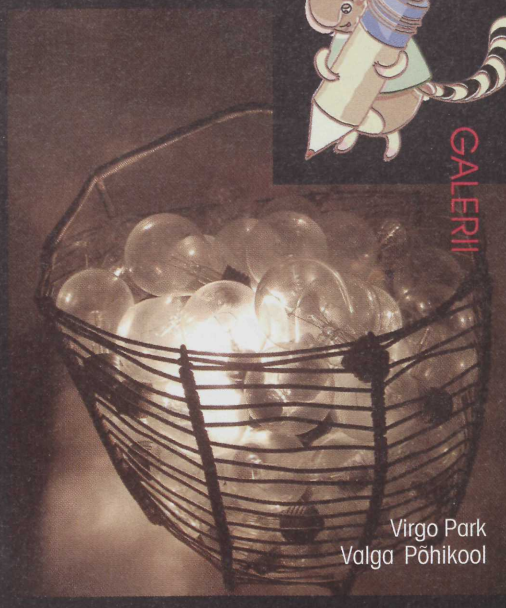
GALERII

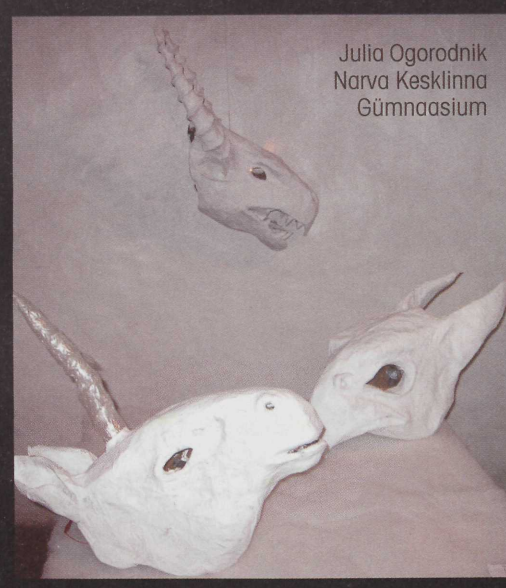
Carina Suuder, Daglas
Aitsen, Karl Oskar Palo
Pelgulinna Gümnaasium

Karolina
Ilona
Rohesalu,
Sandra
Linnutaja
Tallinna
Prantsuse
Lütseum

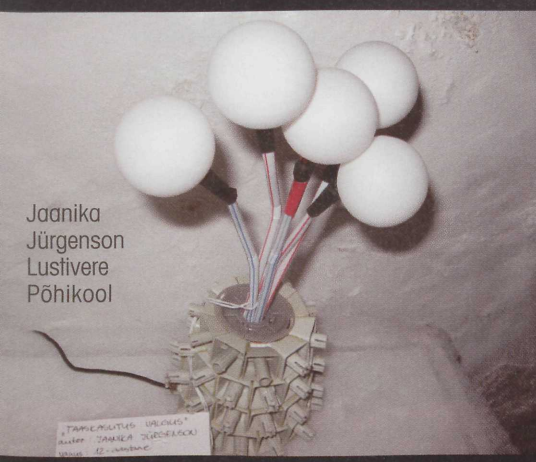

Virgo Park
Valga Põhikool

Julia Ogorodnik
Narva Kesklinna
Gümnaasium

"VALGUSE" NÄITUSELT

Jaanika
Jürgenson
Lustivere
Põhikool

"TÄRKEKALITUS VALGUSES"
MARIJA JÄRGENSON
LUSTIVERE PÕHIKOOI
VALGUS KÕRVALDAMINE

Joosep Kapsta, Rednar
Kõvask Pelgulinna
Gümnaasium

Mari Meriste, Getter Tuisk
Tallinna Saksa
Gümnaasium

Iren Komarova, Alina Lerner
Narva Kesklinna Gümnaasium

Internetist vaata lastegalerii näituste kohta: www.kullo.ee

MUINASJUTULINE NAMI SAAR

Nami saarel
sõbraliku puuga.

Katarina Pintson ja Sandra Müürisepp

Meie, Katarina ja Sandra, oleme Tallinna Ülikooli klassiõpetaja eriala teise kursuse tudengid. Septembris 2012 avanes meile võimalus minna neljaks kuuks vahetusüliõpilaseks Lõuna-Koreasse. Mina, Katarina, alustasin õpinguid Korea mõistes väikelinnas ehk Tallinna suuruses linnas. Mina, Sandra, sain võimaluse õppida Korea Ülikoolis pealinnas Seoulis. Lõuna-Korea, kus elab **50 miljonit inimest**, on äärmiselt põnev maa oma ajalooliste traditsioonide, kommete ja muidugi rikkaliku toidukultuuriga.

Ühel päeval teatas meile meie professor Mare Müürisepp, et Lõuna-Koreas asub üks isemoodi saar, kus on lastekirjanduse muuseum. Lisaks mainis ta, et sinna ei ole veel ükski eestlane sattunud. Loomulikult tundus juba mõte sellest, et suure tõenäosusega oleme esimesed eestlased tollel salapärasel saarel, väga meelitatav.

Paari nädala pärast olimegi Namil, elevil ja põnevil, et mis meid kõik ees ootab. Esimese asjana märkasime, et praam, mis huvilisi saarele viis, oli kaunistatud väga paljude riikide lippudega – välja arvatud Eesti lipp... Loodetavasti järgmised eestlased näevad seal ka oma riigi lippu, sest saare töötajad küsisid meilt alalõpmata, kust me pärit oleme. Eestist ei olnud seal kahjuks keegi veel kuulnud.

Meie põhiline eesmärk Nami saarel oli külastada Hans Christian Anderseni muuseumi, aga suureks pettumuseks oli see külastajatele meie seal viibimise ajal suletud. Kuid kuna olime just selleks väga kaugelt kohale tulnud, siis niisama kergelt me alla ei andnud. Tegime majale tiiru peale ja leidsime lõpuks lahtise ukse, hiilisime tasakesi sisse ja tegime salaja ise endale ekskursiooni.

Anderseni muuseum ehitati Nami saarele 2003. aastal, mälestamiseks esimest üleriigilist näitust „The World of Original Drawings for Hans Christian Andersen’s Fairy Tales”. Pärast selle näitustekompleksi avamist on seal toimunud mitmeid suuri näitusi, seminare ja töötubasid. Anderseni saalist leidsime ka Eesti lasteraamatute riikli, kust vaatasid meile vastu mitmed lapsepõlvelemmikud.

Nami saar (0.4 km²) asub Lõuna-Koreas Hani jões. See tekkis 1944. aastal jõe tammi ehituse tagajärjel. 2006. aastal sai Nami saarest kultuuriliselt iseseisev üksus: Naminara Vabariik, millel on oma lipp, raha, postmark ja hümn. Nüüdseks on Nami saar korealaste seas üks populaarsemaid puhkekohti looduses. Saar pakub külastajatele võimalust nautida nii loodust kui ka kultuurielamusi. Nami saare põhiidee keskendub laste füüsilisele ja vaimsele heaolule. Igal aastal külastab saart umbes 1,5 miljonit inimest. 1965. aastal ostis Nami saare Korea ärimees Byeong-do Minn (1916 – 2006), et oma pensionipõlve looduses veeta. Oma eluea jooksul toetas ta paljusid ettevõtmisi, mis olid seotud kirjanduse, lastelaulude ja muusikaga. Enne Byeong-do Minni tegevust ei olnud saarel kuigi palju puid, kuid nüüd vohab seal kaunis mets. Kuni oma surmani tegeles ta Nami saarele puude istutamisega.

Rahvusvaheline lasteraamatute festival Nambook toimus esimest korda 2005. aastal Hans Christian Anderseni 200. sünnipäeva puhul. Ühtlasi on tegu suurima festivaliga Nami saarel. Osavõtivate riikide arv üha kasvab: kui esimesel aastal oli esindatud 30 riiki, siis 2007. aastal oli see arv juba 69. Ürituse peakorraldajaks on KBBY (Korean Board on Books for Young People).

Festivali ajal muutub saar hiiglaslikuks raamatukoguks ja toimuvad erinevad tegevused nii suurtele kui ka väikesetele. Unicef Hall avati ametlikult 30. mail 2004. See ehitati kohale, kus kunagi asus kummitav mõis.

Selle asutuse eesmärk on jagada Nami saare külastajatega Unicefi visiooni: muuta maailm kohaks, kus iga laps on õnnelik. Selleks korraldab Unicef regulaarselt näitusi ja kogub raha, mis laekub kingipoest sooritatud ostudega Unicefile. Meiegi toetasime oma ostudega Unicefi. Nami saarel asub ka keskkonnakeskus, kus umbrohi muudetakse lilledeks, tühjad pudelid vaasideks. Saar on oma ökonoomsuse ja kokkuhoiduga eeskujuks külastajatele. Alates sellest, kui saar 2003. aastal prügi matmise tõttu kannatas, panustatakse taaskasutusse. Kogu saarel tekitatud prügi kogutakse kokku ja sorteeritakse. Materjal, mida on võimalik põletada, läheb ahju. Klaaspudelid lähevad kunstikeskusesse, kus nendest valmivad kaunid kunstiesemed.

Lisaks sellele on saarel väga palju muud põnevat, mida vaadata ja uurida. Erinevad näitused, festivalid ja saare kaunis loodus muudavad Nami justkui võlumaaks, kus elatakse kooskõlas loodusega.

2006. aastal sai Nami saarest kultuuriliselt iseseisev üksus: Naminara Vabariik, millel on oma lipp, raha, postmark ja hümn.

Rahvarõivastes korea mees traditsiooniliseks tantsuks valmistumas.

VESIPAPP

Peep Veedla

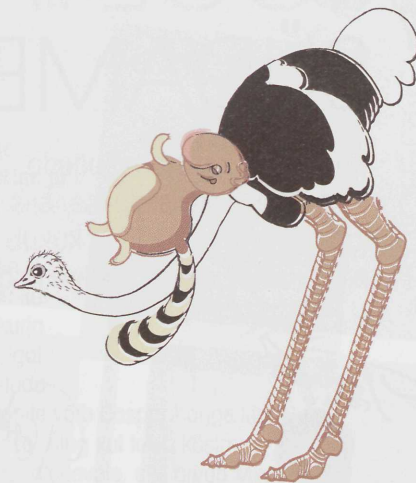
Talvel on paljud veekogud jäätunud. Kuid leidub ka jäävaba vett, eelkõige kiirevoolulistel jõelõikudel. Kaugel põhjas, tundra-aladel, jäätuvad needki ära. Seepärast on sunnitud ka sealne elanik vesipapp talisupluspaiku lõunapoolsetelt laiuskraadidelt otsima. Meie elame vesipapi arvates lõunamaal!

Ega tegelikult polegi vesipapp kirklik talisuplusfanaatik supluse enda pärast, vaid see komme on talle eluliselt vajalik. Nimelt on tema jaoks jõepõhjas rikkalik

toidulaud kaetud. Meie mõistes „rootsi laud”. Nii hommiku-, lõuna- kui õhtusöök on vesipapile kaetud jõepõhja. Paraku küll kelnereid seal pole, 100% iseteenindus, kuid rootsi lauas oleme ka meie iseteenindusega harjunud. Vesipapp niisamuti, kuid tema jaoks on võõrad mõisted ka hommiku-, lõuna- ja õhtusöök, sest kuldnokasuurusel papil kulub roogade valikule terve talvepäev. Kui oled kogu aeg ametis, saab see ruttu otsa.

Vesipapp on ainus värvuliste seltsi esindaja, teisi-

Vesipapp on ainus värvuliste seltsi esindaja, teisisõnu ainus laululind, kes hangib toitu vee alt. Tema põhiliseks toiduks on veeputukad ja nende vastsed, aga ka tillukesed vähi- laadsed, ussikesed, teod ja väikesed kalad.

sõnu ainus laululind, kes hangib toitu vee alt. Tema põhiliseks toiduks on veeputukad ja nende vastsed, aga ka tillukesed vähilaadsed, ussikesed, teod ja väikesed kalad. Ta sukeldub kohtades, kus vesi pole sügavam kui üks meeter. Vee all sibab ta kiirelt mööda jõepõhja ning revideerib seal kivide vahelt parimad palad välja.

„Toidul” on ju komme peitu pugeada, selle ülesleidmiseks peab papp ka veidi vaeva nägema. Tuleb kivikesi ümber pöörata, sest just kivide all, mitte peal, kipuvad parimad palad peidus olema. Õnneks aitab seljale rõhuv veesurve tal põhjas püsida, tiibu sobib aerudena kasutada. Kuni pooleks minutiks võib ta vee alla jääda. Väiksema saagi pistab vesipapp kohe pöske, suurema toob kuivale ja hakib parajateks paladeks. Saab sellega ilma noa ja kahvlita suurepäraselt hakkama. Vilumus!

Selliseks kuivaks kohaks võib olla veest välja ulatuv kivi või jääserv. Seal veedabki vesipapp selle aja, kui ta parasjagu vee all ei ole. Ja just neil hetkedel saame teda jälgida ja imetleda. Olgugi, et tal erksaid värve sulestikus pole, näeb ta siiski hullult kaunis välja. Lumivalge kurgualune ja rinnaesine mõjuvad muidu tumeda sulestiku taustal kangesti pidulikuna. Komme sageli kummardusi teha tekitab tahtmise linnule aplodeerida, eriti veel siis, kui on eelnevalt õnnestunud tema võrratut lauluesitust kuulda. Ilusamini kukub see välja isapapil, kuid et emapapp ka laulab, on ju niigi linnuriigis mitte päris igapäevane nähtus. Elamuse pakub igal juhul. Talvel on niikuinii linnulaulu vähe kuulda, aga jääservalt vesipapi suust mõjub see ikkagi pidulikumalt kui muus keskkonnas. Seda enam, et kaugemale see ei kosta. Kui laulu saab kuulda, siis on kindlasti pidulikus rüüs lind ka vaateulatuses, sest kaugemale kui paar-kolmkümmend meetrit tema laul ei kosta. Seda enam, et kiire veevool, mis tõenäoliselt vesipapile taustaks

vuliseb, mõjub laulu summutavalt. Õnneks on vesipapil komme laulda sageli 5 – 10 minutit järjest, Eurovisiooni kolmeminutireegel teda ei puuduta.

Kel oma vesipapp veel leidmata, sellel on veebruaris õige aeg ta üles otsida. Märtsi teises pooles või aprilli alguses kipuvad nad juba kodustele pesitsusaladele naasma ning siis tuleb oodata novembrini, enne kui nad tagasi tulevad. Tõsi, vahel jääb mõni papipaar meile ka pesitsema, kuid selle peale ei tasu panuseid panna, õiged pesitsusalad asuvad vesipapil meist ikka oluliselt põhja pool Skandinaaviamaaades ja Venemaal. Kui papil reis kenasti möödub ja õnne on, võime temaga sügisel taas kohtuda, rõngastusandmetel on pikim teadaolev vesipapi eluiga ligi 10 aastat. Kogu Eesti peale veedab siin oma talve paarsada vesipappi.

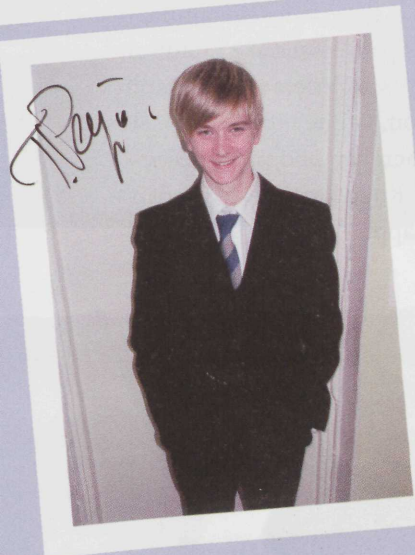
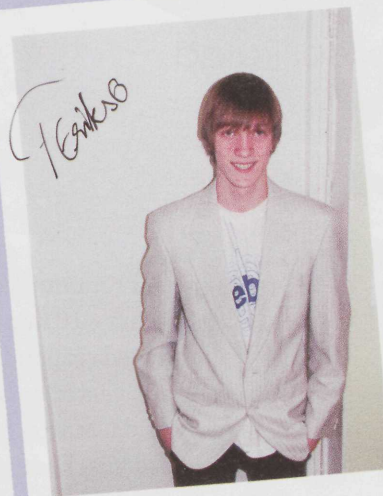
Fotod: Mati Kose

JÕGEVAL KÕLASID SÜDAMETE HÄÄLED

Leelo Tungal

Teiste kirju pole ilus lugeda, aga kui sulle helelilla ümbrik pihku pistetakse, siis tuleb selle sisu ikka läbi uurida! Ümbrikust kukub välja kolm kena noorukipilti ja kiri. Loeme koos, eks!

„Kallis Mari!

Olen Sulle alati tahtnud ütelda, et tuleme Saaremaalt, Orissaarest. Oleme Taavi, Toomas ja Taavi. Meie huvideks on tantsimine, taekwondo ja teatrikunst, viimasega oleme tegelnud nii kaua, et saad meid Jõgeva Kultuurikeskuses 18. jaanuaril näha, ehk isegi katsuda.

Kohtume pärast etendust, enne Mare ei luba (Mare – tead ju küll, see meie juhendaja).

Seekord me Sulle ise ei luuletanud, vaid meie jaoks on sõnu seadnud: O. Kangrilaski, A. Kaalep, K. Süvalep, O. Arder, P. Aimla, H. Volmer, P. Beier, H. Karmo, K. Kikerpuu, K. Kass ja paljud teised.

Alati Sinu,

Toomas Erikso, Taavi Paju, Taavi Teevet

P.S. Ümbrikus on ka meie fotod, et Sa meid ära tunneksid.”

Siin need fotod on! Tahaks öelda: jätkke need näod

meelde, sest tulevikus võime neid lavalaudadel või kinoekraanidel imetleda!

Tegelikult polnudki see salajane kiri, vaid hoopis KAVALEHT! Orissaare poisid polnud originaalsed mitte ainult kavalehe koostamisel, vaid ka lavale jõudes – nemad esitasid südame hääle teemalise eeskavana nii sarmikalt laulutekste, et publik ei tahtnud neid kuidagi lavalt ära lasta. Tõepoolest, SÜDAME HÄÄL ei pruugi alati olla kurb ega traagiline – süda, eriti noore inimese oma – oskab ka naerda, tantsida ja trummi lüüa!

Jutt on jaanuaris Jõgeval toimunud kaheksandast kooli-luuleteatrite festivalist „**Tuulelapsed**”, kuhu oli saabunud parimaid põhikoolinäitetruppe üle kogu Eesti, korraldajaks ja kutsujaks nagu ikka **Jõgeva Gümnaasium**. Jõgeval on sündinud üks eesti paremaid poetesse Betti Alver, ning tema luulevaim näib linna kohal hõljuvat praegugi. Kohalikust luuleteatrist on võrsunud hulk häid näitlejaid ja ka edaspidi võivad Eesti teatrid järelkasvu pärast muretud olla – kuni **Liblikapüüdja** koos juhendaja **Lianne Saage-Vahuriga** tegutseb, seni pole karta, et lavakunstikool kuivale jääb.

Olen olnud juba õige mitu aastat nende luulefestivalide žüriis ja ühe või teise kooliteatri nime kuuldes võin kindel olla: nüüd läheb asi huvitavaks. Nii Viimsi Kooli kaks truppi – K.O.K.K ja Eksperiment – kui ka Kolga Keskkooli Kohal Olijad, Saaremaa Ühisgümnaasiumi Kreputlased ja Orissaare Mo teater – oskavad alati millegagi üllatada, olgu selleks siis luuletuste valik, kõnetehnika, muusika või midagi muud. Vahel üllatatakse ka rabavate kostüümidega, kuid enamasti valitakse tagasihoidlikud mustad kostüümid – et enda ja ettekannete ilu paremini välja tuleks.

Liblikapüüdja keskastme rühm üllatas seekord hoopis imelise kõnetehnikaga: kogu trupp oli nagu üks suur hing, kes elas tosinas kehas ja suutis Gustav Suitsu „Kerkokellast” uusi varjundeid üles leida. Minu jaoks oli tänavuseks üllatajaks ka Lasnamäe Üldgümnaasiumi Et-teater: nende kava koosnes peamiselt verinoorest luulest ja kandis pealkirja „Tüdruk, kes sa teretasid vaime”: oli tunda, et värssides väljendatud tunded ja mõtted on noortele näitlejatele südamelähedased. Viimsi K.O.K.K. (Kõik On Kunstiliselt Korras) säras aga 18aastase luuletaja Karl Silvar Alesmaa vaimukate värsside meisterliku esitamisega.

Tegelikult oli igal etendusel oma sõnum ja noortel igast kolleegide lavastusest midagi õppida.

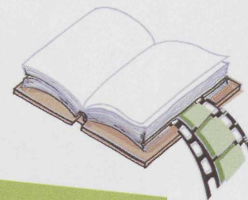
Viineripirukad panevad kriminalistid tegutsema

Ilmar Tomuski mullu ilmunud „Kolmanda a kriminalistidest” said Hea Lapse lugejad katkendi kaudu aimu varem kui teised. Piia ja Mati ehk noored kriminalistid Kribu ja Krabu võtsid selles raamatus ette Soome-reisi, et välja selgitada kalli raamatu kadumise saladus. Kirjaniku uue lastepõneviiku pealkiri on „Kriminaalsed viineripirukad” ning alapealkiri tutvustab pirukadetektiiive: „Neljanda a kriminalistid”. Selge see, et tegu on jällegi Kribu ja Krabuga – lapsed on vahepeal lihtsalt klassi võrra kangemaks saanud! Piit ja Matit saadavad kõikjal üllatused – klassiõhtule viineripirukaid viies teenivad nad ootamatult kenakese taskuraha ja õnnekombel Šotimaale sõber Pauli juurde külla lennates satuvad peale juveelivarastele. Vahepeal tekib neil küll ka igasuguseid sekeldusi, kuid need teevad jutu ainult põnevamaks. Kes tahab koos Kribu ja Krabuga seigelda, see peab „Kriminaalsed viineripirukad” kähku kätte võtma! Raamatu andis välja **Tammerraamat**, pildid joonistas **Hillar Mets**.

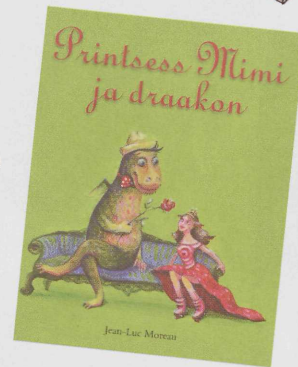

Mõni draakon ei kannagi kolme pead

Prantsuse kirjaniku **Jean-Luc Moreau** raamat „Printsess Mimi ja draakon” pajatab isevärki kuningriigist, mida valitseb kuningas Caspar Kange, kelle trooni kaitseb... ei keegi muu kui draakon! Tegu pole tavalise kurja lohega, kelle rahustamiseks igal aastal neiuksesi tuleks ohverdada – otse vastupidi: tänu draakonile võib Caspar Kange kindel olla, et ta riik püsib ja õilmitseb, ning kui tekib küsimus, keda kutsuda kuningatütar Mimi sünnipäevale, siis arvab Mimi, et just draakon sobiks aukülaliseks tema viieteistkümnendale hällipäevapeole. Missuguseid sündmusi õlgübarat ja kikilipsu kandev draakonihärra esile kutsub, seda saate teada, kui loete läbi raamatu, mille on tõlkinud **Helle Michelson**, illustreerinud **Camille Saabre** ja kirjastanud **Tammerraamat**.

JÄRJEHOIDJA

Keda otsib Keegi Eikellegitütar?

Kätlin Kaldmaa jutustuse „Lugu Keegi Eikellegitütrest isast” pajatab väikesest islandi tüdrukust, kes läheb laia maailma selleks, et kohtuda oma isaga, keda ta pole näinud ja kellest ei tea ta õieti muud kui seda, et ta nimi on Eikeegi. Ilmselt on tegu väga tragi lapsega, sest ema ei püüa Kellegi teeleminekut kuidagi takistada – vastupidi, küpsetab talle kaks leibagi kaasa ning juhatab teedki: „Kui päike selja taha looja hakkab minema, hoi siis sinnapoole, kust raualõhna tuleb.” Pikal teekonnal kuuleb Keegi palju lugusid oma isast, üks muinasjutulisem kui teine, ning pöördub lõpuks tagasi koju, kus ema teda vahvlite ja lihapallidega ootab. Vahepeale aga jääb rohkesti seiklusi, mille juurde on ilusad pildid joonistanud **Marge Nelk**. Raamatu andis välja **Ajakirjade Kirjastus**.

Piiritu fantaasiaga Volli

Ilmar Tomuskilt ilmus äsja veel teinegi raamat: „Volli kasvab suureks”. See on ikka seesama vahva Volli, kelle elujuhtumitega tutvusid Hea Lapse lugejad juba mitme aasta eest. Uude raamatusse jõudes on Volli tõepoolest üksjagu suuremaks kasvanud, kuid ega see veel tähenda, et ta tegutsemislust otsa oleks saanud. Kui ikka majja mõni uus masin ostetakse, siis võib kindel olla, et väikemees heidab hoolitseva pilgu selle sisemusse. Katselisel teel teeb Volli kindlaks, et kraanikausis ei tohi veaaluseid fotosid teha, et mikrolaineahjus kaktused ei kasva ja et pärast huulepulgaga ülevärvimist pole peeglist suurt asja. Koolipoisina on Volli tegevusväli avaramaks muutunud: ta otsib elektrone, uurib pastaka sisemust, esineb konferansjeena, teeb bändi – ühesõnaga: Volli jääb Volliks! Lõbusa raamatu illustreeris **Kirke Kangro** ja trükkis kirjastus **Tänapäev**.

Kodudetektiivide oma album

„**Kättemaksukontorist**” on sel talvel palju juttu olnud, kuigi uusi seeriaid TV3 esialgu ekraanile toonud pole. Et seriaali fännidel helesinisest ekraanist silmi puhates igav ei hakkaks, selle eest kandis hoolt kirjastus **Tänapäev**, pannes kaante vahele pilte ja tekste kui ka palju muudki, mis käib naisdetektiivide efekitse elu juurde.

OLUSTVERE PÕHIKOO LIS Maire Sirel, tervisepsühholoog

Pikimad puiesteed Eestis. Olustvere on alevik Põhja-Viljandimaal, kuhu kõik teed neljast erinevast suunast on 19. sajandil istutatud puude ridadega palistatud.

Vahtra-, tamme-, pärna- ja pihlaka-alleed on ühed pikimad ja vanimad Eestis – lahke roheline kummardus igale saabujale.

Hõbe ja aarded aluspõhjal. Kui Olustvere mõisa endise viljapuuaiaga kohale hakati kord praegust koolimaja ehitama, tulid mullatööde käigus päevalgele **muistsed aarded**. Rohkelt leiti vanu **hõbemünste**. Esimene leid (ligi 700 münti) pärines ajast enam kui **1000** aastat tagasi (9. – 11. saj.). Teine aardeleid pärines 14. sajandist – kahest pilgeni hõbedat täis savipotist loeti kokku 6849 münti. Seejärel kaevasid **arheoloogid** maapõuest välja **muistse asulapaiga** tõenduse: 30 palkmaja, kaevu, rauasulatusahju ja isegi kruusakattega tee jäljed. Sellel vähemalt **1500** aastat tagasi eksisteerinud külal aitas arvatavalt tekkida selle paiga väärtuslik **looduslik aare – viljakas must muld**. Ligi **200** aastat ühtejärke võimaldas soodne looduskeskkond **von Ferseni aadliperekonnal** edendada eeskujulikku põllupidamist ja suursugust elu **Olustvere mõisas**.

Ajaloolised väärtused annavad tooni. Olustvere kool on seotud Olustvere mõisa kauni keskkonnaga. Vaatevälja loob panoraam pargist, allikatoiteliste tiikide, saarekete ja sildadega ning arvukad mõisahooned, üks uhkem kui teine: loss, ait, tall, tollakuur, sepikoda, keldrid, viljakuivati jpt. Läbi mõisapargi käib **koolipere (74 õpilast)** tee iga päev söögivahetunnil, ühise **rännakuna** sööklasse teispool parki. Turistide „maiuspalad“ – näha koduloomi, paitada hobust või ratsutada, on kohapealne **ilus argipäev**. Pikapäevarühmas aega laiemalt, **saab käia**

tallis, uurida hobuste iseloomu ja harjumusi.

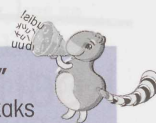
Olustvere lapsed teavad. Terves maailmas vast kõige paremini, kui suur roll tegelikult on kunagi hobusel inimese elus olnud. Kuna just siinse mõisa tallis on vaatamiseks (ahhetamiseks!) välja pandud **unikaalne näitus** – mitusada miniatuurset puuskulptuuri inimese ja hobuse koostööst, autor **Voldemar Luht**.

Õpitakse lähestikku, ollakse liitlased. Olustvere koolis on **liitklassid** – ühes ruumis tunnis ühekorraga üks noorem ja üks vanem klass, ja see kõneldakse olevat **hea õppimisvorm**. Olustvere põhikooli kohta võiks isegi öelda – **liitkool**, kuna samas koolihoones asub ka ametikool – Olustvere Teenindus- ja Maamajanduskool. Suurejooneline mõisakompleks ja ilus loodus omakorda loovad kindla liidu maaeluga. Uhke on öelda: elan ja õpin Olustveres!

„Jökke – kaldale!” Olustvere põhikooli **saal** on avar ühine ruum, kus vahetunnis kokku saadakse. Põrandat ehib harukordne **koolivaip** – triipudega, siniste ja kollastega, heledate ja tumedamatega. See pole ei villane ega kootud, vaid **kunstnik Tõnu Kukk** mõtles välja sellise vaibamustriga põranda. Ilus ja vahetunnimängudeks igati tore! Täie lustiga saab sellises suures ruumis mängida jooksu- ja hüppamismänge, ise mängu leiutada, abiks vahva vaibamuster. **Sini-kollane „vaibajõgi”** on nagu loodud mänguks „Jökke – kaldale!”

Mängukirjeldus raamatust „Eesti rahvamänge”

(koostaja A. Kalamees): Maapinnale joonistatakse kaks paralleelset joont, mis tähistavad jõge. Mängujuht annab järjest käsklusi: „Jökke! Kaldale!” Mängijad peavad hüplema täpselt käskluste järgi – joonte vahele ja välja. Valesti hüppaja lohkub mängust. Mängu võidab viimaseks jäänud hüppaja.

MUSTKUNSTNIK

FRED-ERIK

JOHANSON

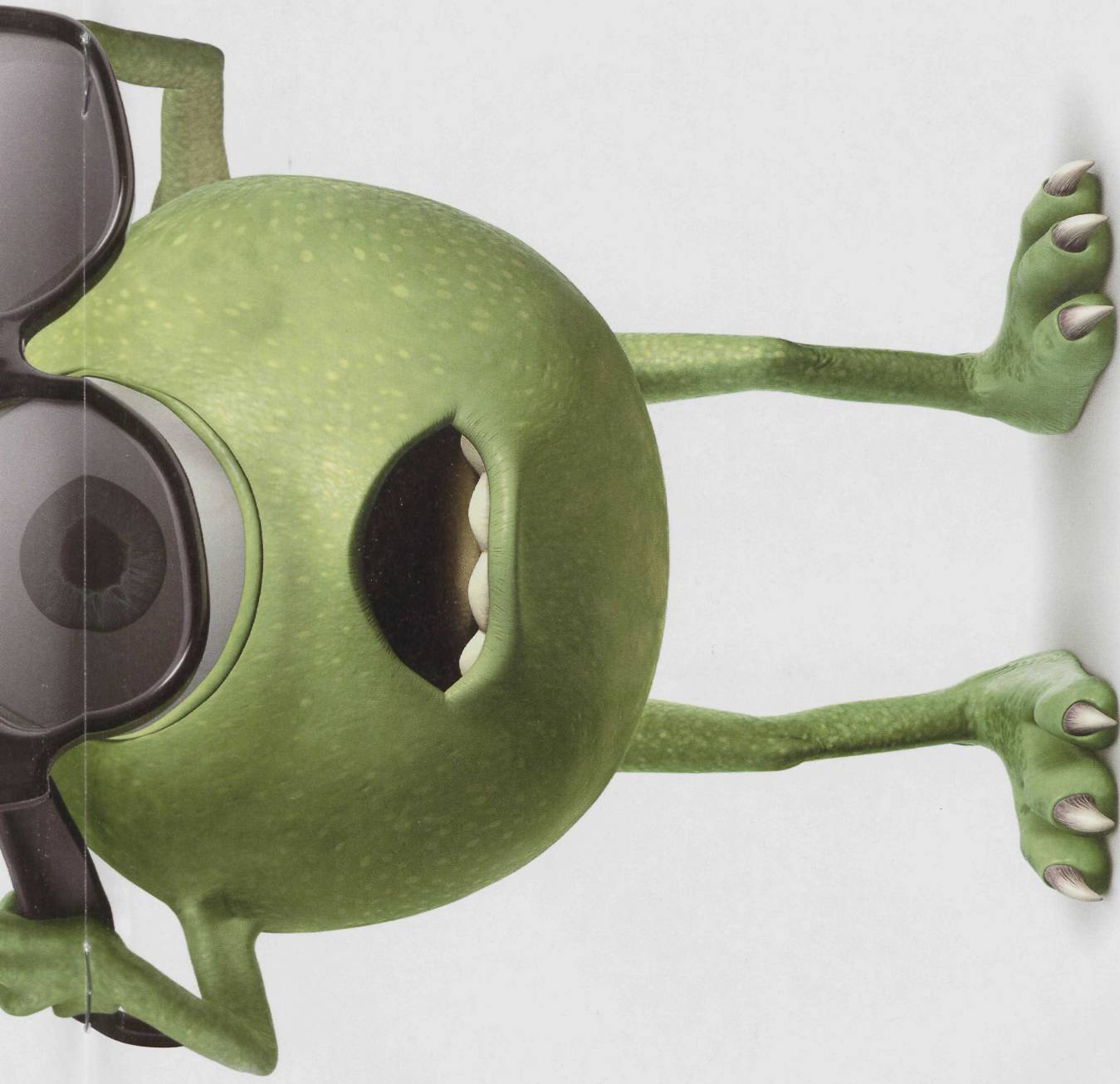

**ESMAKORDSELT 3D-S.
ESMAKORDSELT EESTI KEELES.**

Disney · PIXAR

**KOLLIIDE
KOMPAANI
3D**

KINODES 22. VEEBRUARIST

WWW.MUSTKUNSTNIK.EE

SÜDAMEKAARDID

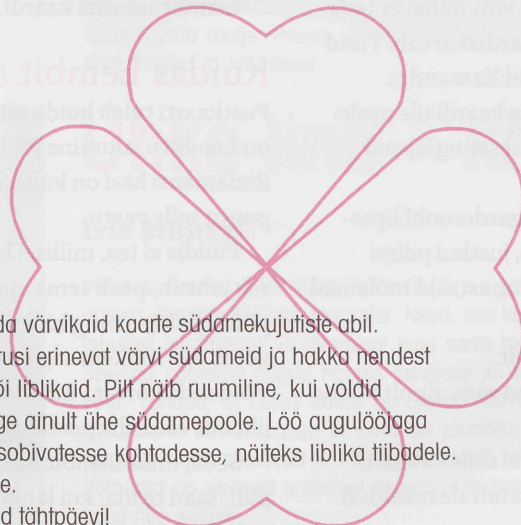

OSAVNÄPP

Lully Gustavson

Veebruari tähtpäevadeks võid kujundada värvikaid kaarte südamekujutiste abil. Lõika šabloonid järgi välja hulk ühesuurusi erinevat värvi südameid ja hakka nendest kujundama ornamenti, erinevaid lilli või liblikaid. Piil näib ruumiline, kui voldid südamed pooleks ja kleebid aluse külge ainult ühe südamepoole. Lõõ augulööjaga välja värvilisi täpikesi ja kleebi neidki sobivatesse kohtadesse, näiteks liblika tiibadele. Ka kogu kaart võib olla südamekujuline. Soovin sulle värvikaid kaarte ja toremaid tähtpäevi!

VÕLUTUD SÕBRAPÄEVAKAART

Mustkunstnik **Ande**

MUSTKUNSTI

Trikk

Valentinipäeval on kombeks oma häid sõpru meeles pidada. Eks kindlasti on osaliselt õigus ka Neve-Reveril, kes väidab et sõbrapäev on möga, kuna sõpru tuleb meeles pidada iga päev, mitte ainult 14. veebruaril. Vahel aga ei taju me, kui kallid sõbrad tegelikult on ja sõbrapäev on hea aeg selle üle mõtlemiseks.

Potiste kooli lõpuklasside õpilased korraldasid igal aastal sõbraposti. Koridori pandi suur pappkarp ning kõik õpilased said sinna kirju viia – ümbrikule tuli kirjutada kaardi saaja nimi ning klass. Iga tunni alguses kogusid kaheteistkümnendikud postkasti pistetud kirjad kokku ning jagasid klassides laiali.

Lastel oli põnev jälgida, kes nende klassist saab kõige rohkem kaarte, kellel on kõige ilusam kaart ning kes saab lisaks kaardile veel kommikarbi või mõne muu pisikesse kingituse.

Kõige põnevam oli aga muidugi ise kirju saada. Mõnikord oli kaart parimalt sõbralt, vahel salajaselt austajalt (sest kirju saadeti ju ka anonüümselt), kõige paremal juhul aga tüdrukult või poisilt, kes ka kirja saajale meeldis.

Lembit ootas kõige rohkem kirja just Kassandralt. Poiss oli ka tüdrukule kena kaardi teinud, aga posti ei olnud julgenud seda veel panna. Alanud oli viimane tund ja Lemps otsustas, et pärast seda võtab julguse kokku ja annab oma kaardi ise Kassandrale üle.

Tund ei olnud käinud veel viit minutitki, kui uks avanes ja kaheteistkümnendikud töid eelmisel vahetunnil saadetud kirjad klassi. Ja seal see oligi – Lembitule saadetud kirjade hulgas oli ka kaart Kassandralt! Poisi süda jättis rõõmust tervelt kolm lööki vahele.

Kui Lemps oli kaardi sisule pilgu peale heitnud, muigas ta hetkeks ja naeratas seejärel Kassandrale. Tüdruk oli poissi terve aja silmanurgast pielnud – võis näha, et teda huvitas väga, mida Lembit saadetud kaardist arwab. Tund venis terve igaviku. Lembitu mõtted olid Cassandra saadetud kirjal ning sellel, kuidas ta oma kaardi üle peaks andma. Lõpuks vahetunnikell siiski helises ning lapsed tormasid klassist välja.

Lembit kartis juba, et Cassandra on garderoobi lipsanud, ent tüdruk seisis klassi ukse juures, justkui poissi oodates. Kui nad teineteist märkasid, punastasid mõlemad kergelt.

„Aitäh ilusa kaardi eest,” tänas Lembit.

„Palun,” naeratas Cassandra, „sa pead seda ainult kodus lugema.”

„Jah...” ütles Lembit. „Tegelikult on mul sulle ka kaart.”

Lembit leidis seljakotist kiiresti Kassandrale mõeldud kaardi ja ulatas selle tüdruku poole.

„Ou, mis te olete mingid armunud vä?” kostis järsku üle koridori Rädamant Raiberti hääl. Rädamant oli Lembitust paar aastat vanem ebaseeldiv kiusupunn.

Lemps ja Cassandra jäid kohmetult paigale, kui Rädamant nende poole tormas ning kaardi poisi sõrmede vahelt haaras: „Las ma siis loen ka.”

„Nii ei tohi,” ütles Cassandra.

„Aa, et vist pole viisakas vä?” lausus Rädamant mõnitaval toonil.

„Seda ka jah,” oli Lemps end koguda jõudnud, „aga lisaks on see veel hale.”

„Mis mõttes hale?” oli Rädamant segaduses.

„Noh, endast noorematel lihtsalt midagi käest ära võtta on ju hale. Teeme parem võistluse. Mina hoian kaarti enda käes ja lasen sellest ühel hetkel lahti. Kui sa oled piisavalt kiire ja osav, et kaardi kinni püüda, võid seda lugeda. Kui ei, jätab meid rahule.”

„Häh, vabalt!”

Lembit sai kaardi enda kätte ja Rädamant oli valmis sellest haarama. Kui Lemps aga kaardist lahti lasi, lendas see riiukuke sõrmede vahelt püüdmatult läbi.

Rädamant süüdistas küll tuuletõmmet, küll teda häirinud müra, küll tähtede seisu, ent ka pärast neljandat katset ei õnnestunud tal kaarti kinni püüda.

Et mitte kaotajaks jääda, rähmas Rädamant käega: „Ah, te olete lihtsalt jobud, teie peale pole mõtet aega kulutada,” ning lonkis minema.

Lembit sai oma kaardi lõpuks Kassandrale üle anda.

Kuidas Lembit seda tegi?

Postkaarti tuleb hoida nii, nagu joonisel näidatud (ülemine on Lembitu, alumine Rädamanti käsi). Pane tähele, et Rädamanti käsi on küll valmis postkaarti püüdma, ent ei puutu selle vastu.

Püüdjat ei tea, millisel hetkel kaardist lahti lastakse. Kui see juhtub, peab tema aju selle ära tabama, andma käele püüdmiskäsu ning käsi peab jõudma haarata. See kõik võtab aga rohkem aega, kui postkaardil kukkumiseks kulub. Võid seda korrata nii mitu korda kui soovid; sellisel ei ole lihtsalt võimalik postkaarti kinni püüda.

Seda, miks Lembit Cassandra kirja alles kodus lugema pidi, saad teada, kui lahendad ära ka seekordse Lembitu mõistatuse.

Võta peenike pintsel ja must värv ning joonista ette piirjooned. Tee kotkas, tema küünised ja taustal olevate lillede piirid.

Võta laiem pintsel ja valge värv ning värv ära kotka pea ja küünised.

Peenikese pintsli ja punase värviga kata ära lillede seesmine osa (ääred jätta värvimata).

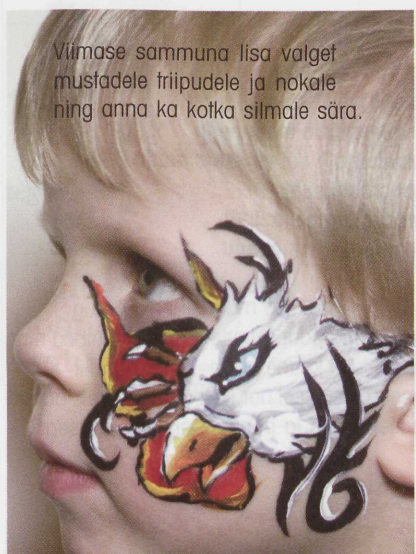
Loputa pintsel ja tee kollase värviga kokku, et sellega lilledele kollane äär anda. Nokale pane kollase hulka ka natuke punast.

Nüüd võta sinine värv ja tee sellega kotkale silm. Järgmisena võta hall värv ja triibuta kotka sulestikku, et see jätaks ruumilisema mulje. Pruuni värviga tooni linnu nokka ja küüniseid.

Võta jällegi peenike pintsel ja must värvi ning anna pildile uued piirjooned ja efektsed mustad triibud. Ära unusta linnu silma, kulmu ning suu sisemust värvida.

Võimaluse korral lisa valget mustfatele triipudele ja nokale ning anna ka kotka silmale sära.

Uhke lind – kõrge lend!

Iris Müntel

Võiks ju arvata, et kui Hiina kalendri järgi algab mao aasta, tervitab teid maalingute nurgas üks tore väänlev loomake. Need, kes kurvastavad, et see nii ei ole, saavad ehk lohutust teadmisest, et järgmisel kuul saab madu siiski maalitud. Seekord pöörame pilgud hoopis taevasse ja vaatame, milliseid põnevaid ideid sealt leida võib. Tundub, et Eestis kaitse all olevad röövlinnud on piisavateks inspiratsiooniallikateks. Hoiatan, et kotkas paneb proovile su joonistamisoskuse. Õnneks on näomaalinguvärvid kergesti maha pestavad ja alati saab uuesti proovida, kuni vaid kannatust jagub. Võib-olla on esimest katsetust kergem käe peal proovida, aga edasijõudnud asugu kohe näo kallale.

Sandra Vungi retseptid ja fotod

Ja ongi pikk volask jaanuar selja taga ning lühike, aga külm veebruar hoo sisse saanud. Veebruar on vahva kuu. Siis on sõbrapäev, mis on eriti tore siis, kui käid veel koolis. Vähemalt mulle meeldisid sõbrapäevad siis kõige rohkem, kuna meil oli koolis alati ka sõbrapäeva postkast, kuhu sai oma sõpradele toredaid isetehtud kaarte jätta. Aga miks mitte küpsetada oma sõpradele hoopis armsaid südamekujulisi küpsiseid ja süüa hommikuks ilusat punast ja magusat putru marjadega!

Liivatainaküpsised suhkruglasuuriga

Kokkamispisiku olen tegelikult saanud oma emalt ja selle retsepti autor ongi minu ema. Need küpsised on imearmsad ja südamekujulised ning sobivad valentinpäeva juurde kui valatult.

Küpsised:

- 150 g margariini
- 150 g suhkrut
- 250 g nisujahu
- 1 tl küpsetuspulbrit
- 250 g kartulijahu ehk kartulitärklis
- 125 ml sojapiima (sobib ka siis, kui ei talu laktoosi, saadaval enamikus kauplustest)
- paar tl vanillisuhkrut

Suhkruglasuur:

- pakk roosat või punast tuhksuhkrut
- paar tl sidrunimahla

Küpsisetaina jaoks vahusta margariin suhkruga. Seejärel sega küpsetuspulber väikese koguse jahuga läbi ning lisa see vahustatud margariini-suhkru segule. Siis lisa piim ja kartulijahu, sega, lisa nisujahu ja vormi taignapallike. Tee taignapall pikliku vorsti kujuliseks, määri see toidukilele ning jätta paariks tunniks või üle öö külmkappi seisma. Seejärel tee suurem pind jahuseks ning rulli taigen laiali. Vajadusel kasuta rohkem jahu, et taigen pinnale kinni ei jääks. Lõika taignast südame kujuga küpsised (mina kasutasin piparkoogivormi) ning asetä need rasvaineiga määritud või küpsetuspaberiga kaetud ahjuplaadile ja küpseta 200 kraadi juures helekollaseks. Suhkruglasuuri jaoks sega tuhksuhkur natukese sidrunimahla läbi. Kasta valmis küpsised ühe poolega glasuuri sisse ning jätta tahkuma.

Magus hommikupuder marjadega

Tunnistan ausalt, et süön magusat hommikuputru haruharva, aga kui nii juhtub, siis peab see puder olema eriti rikkalik ning sisaldama marju, pähkleid, pruuni suhkrut ja kaneeli. Lõhnab lihtsalt taevailikult ja ka maitse on mõnusalt marjane.

Kahele

- 300 ml vett
- 2 dl (nelja)viljahelbed
- 150 g külmutatud marjasegu (nt. „Maahärra“) või värsked marju
- paar spl pruuni suhkrut
- näpuotsaga kaneelipulbrit
- pähkli-mandli-rosinasegu

Aja potis vesi keema, lisa marjasegu ja pruun suhkur ning keeda paar minutit. Lisa viljahelbed ning keeda tasasel tulel kaane all veel paar minutit. Kui putru serveerid, lisa veel natuke suhkrut, järelejäänud marju, kaneelipulbrit ja pähkli-mandli-rosinasegu.

SÕBRAPÄEVAERI!

		<i>Karl</i> ▶		kodu-loom	tema madruse voodi laevas	
		... ajab upakile				
		ehitis				
		õun murdes				magamis- koht <i>aasta</i>
		minu rõhk- naelad			vanuse üksiklane	
					suurim unihiir	
<i>Henrik Ibsen</i>	▶ <i>Helga</i> ▶ eskiis, visand		suur kang juurvili			
suur soome keeles			olümpia- rekord minul	anno <i>Domini</i> esiti, esmalt		<i>sent</i>
<i>tonn</i>	komm ▶ aumärk					maa-alused käigud ...kubu ...nukk ...pundar ...vaip
						<i>Kai</i> ▶ laeva vees- istumise sügavus
nutikus, arukus ravija, meedik		▶ <i>Ultima Thule</i> lame kala söök				
			...meeter läbimõõt <i>kroon</i>		laengu- ühik tele- visioon	
<i>Anu</i> ▶	<i>Olaf Kopvillem</i> ▶ 2 x täht		<i>klass</i> ▶ teie vene keeles		meid inglise keeles	
häält tegemata, täitsa vakka						
lao- hoone talus			hubasus ▶			

VÄIKE VEBRUARIIN

Lembitu mõistatus #46
01.2013

Valentinipäeval on ikka kombeks kallitele inimestele armsaid sõnumeid saata.

Potiste koolis korraldasid lõpuklasside õpilased igal aastal sõbraposti ja ka 5A võttis koolikaaslaste kaartide saatmisest aktiivselt osa.

Lembit sai sõpradelt mitmeid kaarte, ent kõige erilisema neist saatis talle Cassandra. Tüdruk ei kirjutanud seda isegi mitte pastapliiatsiga, vaid kasutas tindi asemel hoopis piima. Miks?

Eelmine mõistatus

Nagu võisid ka kalkulaatoriga kontrollida, on eelmise mõistatuse vastuseks 4100. Peast arvatates tahtsid aga ilmselt pakkuda 5000. Seekordse vastuseni jõudmiseks on aega terve kuu - lahendus koos uue mõistatusega ilmub järgmises ajakirjanumbris.

1000
40
1000
30
1000
20
1000
10
+
10

www.MaagilineMaailm.net

1. Eestis talvituvaid vesipappe arvatakse olevat kokku umbes

- a) 2000
- b) 200
- c) 20

2. Nami saar kuulub

- a) Hiinale
- b) Jaapanile
- c) Koreale

3. Olustvere Põhikool asub

- a) Tartumaal
- b) Viljandimaal
- c) Pärnumaal

4. Tuulelaste luulefestival toimub

- a) Jõgeval
- b) Tallinnas
- c) Tartus

5. Anthony Bowes üllatas sõpru roosikimbuga, mis oli tehtud

- a) siidist
- b) juustest
- c) singiribadest

6. Guinnessi rekord aluspükste jalgatõmbamises on

- a) 215 paari
- b) 21, 5 paari
- c) 2150 paari

7. Filme, milles David Bowie on seni mänginud, on ühtekokku

- a) 280
- b) 28
- c) 82

Vebruarini vastused leiad sedasama ajakirjanumbrist tähelepanelikult lugedes. NB! Õigete vastuste saatjate vahel loosime välja lähedaid auhinnaraamatuid! Ootame vastuseid hiljemalt 5. märtsiks 2013.

KÜÜNLAKUISEID PAETISME

Paetiseeris **Jüri Paet**

Kodukana tantsis tibutantsu.

Lift liiti peal, latt lati peal, ilma euro pistmata.

Tahad ajusid liigutada, siis raputa pead.

Kas sõbrahinnaga kaup saavad
ainult sõbrad osta?

**Kaubavahetus Venemaaga. Eesti saadab
liha, Venemaa annab vastu kurki.**

Telesaates „Sind otsides“ leitakse
Eesti Nokia.

Eesti mehed lähevad sellepärast

**Soome ehitajateks, et seal saab
korralikku plekki.**

Noorepoolne vanapoiss.

UUDISSÕNU

Hakkliharaiuja

Lennupostituvi

Peksupoistegümnaasium

Küünlarasvapurukas

Rongaemalaev

Sokusarvesai

Küünevihavaenlane

Ninakoopaorav

Vihtuimane kala

Poolautomaatvastaja

Käsisaekaater

Ülevõllikiiktool

Kosjakontorirott

Lumesõjaveteran

Halleluunja

Ohmussaar

Koerapulmarong

NAERU-USS

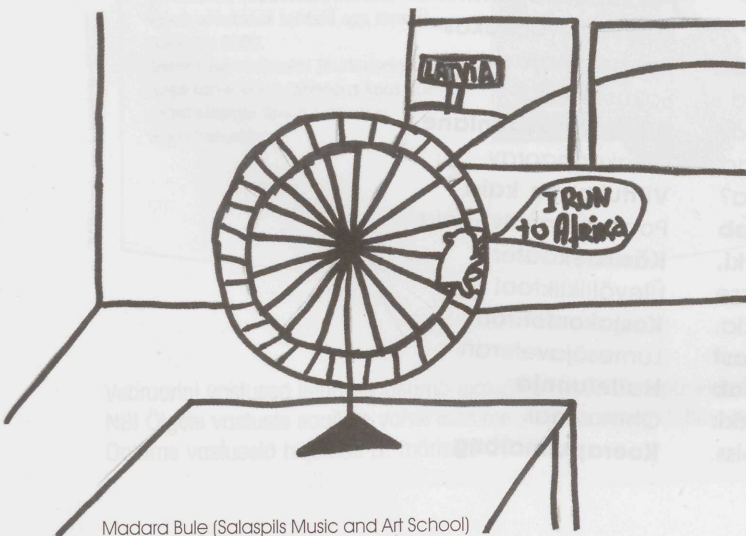
*
„Võtke teatavaks, lapsed: ainult need õpilased, kes õpivad neljadele ja viitele, pääsevad taevasse!” teatab õpetaja klassijuhataja tunnis. „Kõik need, kelle tunnistusel on ainult kahed ja kolmed, lähevad põrgusse!” „Sa jeerum!” ehmub Juku. „Kas siis elusast peast polegi võimalik kooli lõpetada?”

*
„Mul on teile kaks uudist!” hüüab Juku õpetajate toast „kohvilt” tulles. „Oma silmaga nägin ja kuulsin seda õpside toast! Üks uudis on hea ja teine halb. Kumba te enne kuulda tahate?”

„Ikka head!” arvavad klassikaaslased.
„Hea uudis on see, et meile tuleb kaks uut õpetajat!”
„Aga mis see paha uudis siis on?”
„See, et nad mõlemad paistavad pahad olema!”

*
Loodusõpetuse tunnis pajatab õpetaja sellest, kuidas tuleb metsas liikudes käituda.
„Kui te tunnete loodust ja peate silmas loodusseadusi, siis ei varitse teid kunagi mingi oht. Näiteks mina kohtusin suvel metsas marjul käies rästikuga ja mitte midagi halba ei juhtunud. Mis te arvate, miks?”
Juku tõstab käe: „Omasid ei hammustata!”

*
Tunnikontrolle klassile jagades pahandab emakeeleõpetaja Jukuga: „Miks sa, Juku, arvad, et „sääred” on tegusõna? Kas sa siis ei tea, et tegusõna näitab tegevust ja vastab küsimusele „mida teha?””
„Selge see!” noogutab Juku pead. „Aga küsimusele „mida teha?” vastan mina väga tihti: „Teeme sääred!””

Madara Bule (Salaspils Music and Art School)

*
„Õpetaja, kui vanaks eeslid elavad?” küsib Juku.
„Miks sa seda küsid, Juku?” imestab õpetaja.
„Kas sa tunned ennast halvasti?”

*
„Juku, kas sa oskad nimetada mõnda el-tähega algavat sõna?”
„Aga loomulikult, õpetaja! Näiteks elevant!”

*
Väike Juku imetleb oma uut kassipoega, kes magab mõnusasti poisi voodijalutsis. Korraga jääb poiss kuulutama, hüppab voodist välja ja jookseb elutuppa oma automehaanikust isa juurde.
„Isa, isa, tule appi!”
„Mis juhtus?”
„Minu Miisu jäi magama, aga unustas oma mootori välja lülitada!”

*
„Ema, kas sa mäletad, et eile lubasid sa mul täna kas või neli tundi järjest õues poistega hokit mängida, kui ma matemaatikas nelja koju toon?”
„Mäletan, Juku, muidugi mäletan.”
„Kui ma nüüd õigesti jagasin,” teatab Juku, „siis võin ma täna siiski ainult kaks tundi hokit mängida...”

*
„Ema, kui sa saaksid valida porgandi ja kompveki vahel, siis missuguse kommi sa valiksid?”

*
„Ema, õues on kohutavalt külm ilm!” kurdab Juku.
„No pane siis ometigi aken kinni!”
„Kas siis, kui ma akna kinni panen, läheb õues soojemaks?” imestab Juku.

*
Jukule sündis tilluke õde. Poiss uudistab beebit ja küsib siis emalt: „Mis nime sihukesele titele ka panna võiks?”
„Mõtlesin, et võiksite talle nime panna vanaema järgi,” arvab ema.
„Ei noh, minugi poolest. Ainult et kas teda koolis kiusama ei hakata, kui teada saadakse et ta nimi on Mamma?”

Betti Alverile pühendatud VIII luulepäevade TUULELAPSED 2013 LAUREAADID:

UUDISED

- Saaremaa Ühisgümnaasiumi Kreputlased – juhendaja Riita Ilves – „Südame muusika“
- Viimsi Keskkooli Eksperiment – juhendaja Külli Täht – „Kõik läheb omasoodu“
- Viimsi Keskkooli K.O.K.K. ehk Kunstiliselt On Kõik Korrektn – juhendaja Eva Kalbus – „Elu ei saa nii põnev olla“
- Orissaare Gümnaasiumi Mo-teater – juhendaja Mare Noot – „Laulud Marile“
- Jõgeva Gümnaasiumi kooliteater Liblikapüüdja (4. klassi trupp) – juhendaja Lianne Saage-Vahur – „Õhtused jutud“
- Jõgeva Gümnaasiumi kooliteater Liblikapüüdja (keskaste trupp) – juhendaja Lianne Saage-Vahur – „Kerkokell“

PARIM JUHENDAJA – Külli Täht – Viimsi Keskkooli Eksperiment

ERIPREEMIADE MEELDEJÄÄVA OSATAITMISE EEST:

Rhett Kütsen – Viimsi Keskkooli K.O.K.K ehk Kunstiliselt On Kõik Korrektn

Alex Paul Pukk – Viimsi Keskkooli Eksperiment

Maria Pihlak – Saaremaa Ühisgümnaasiumi Kreputlased

Kristiina Koltsova – Tarvastu Gümnaasium

Georg Sakrits – Jõgeva Gümnaasiumi kooliteater Liblikapüüdja

Taavi Teevet – Orissaare Gümnaasiumi Mo-teater

Taavi Paju – Orissaare Gümnaasiumi Mo-teater

Toomas Erikso – Orissaare Gümnaasiumi Mo-teater

TEATRI VANEMUINE ERIPREEMIAID:

Viimsi Keskkooli Eksperiment – juhendaja Külli Täht

Lasnamäe Üldgümnaasiumi Et – juhendaja Juta Teräl

AJAKIRJA „HEA LAPS“ ERIPREEMIA:

Kunda laste näitetrupi Karoliine algklassitrupp – juhendaja Maarika Koks

Jõgeva
Gümnaasiumi
kooliteater
Liblikapüüdja

Lasnamäe
Üldgümnaasiumi Et

MITMESUGUSED ERIPREEMIAID LAVASTUSTELE:

Kunda laste näitetrupi Karoliine (algklassid) – „Head-ööd-jutud“ – juhendaja Maarika Koks

Puurmani näitering – „Lumm“ – juhendaja Keiu Kess

Kehra Gümnaasiumi Lunaatikud – „Südamehääli“ – juhendaja Endla Klemets

Viimsi Keskkooli K.O.K.K. – „Elu ei saa nii põnev olla“ – juhendaja Eva Kalbus

Lustivere Põhikool – „Minu laul on südameid soojendav tuli“ – juhendaja Malle Tuur

Jõgeva Gümnaasiumi kooliteater Liblikapüüdja (2. klassi trupp) – „Ka sinu enda sisse...“ – juhendaja Lianne Saage-Vahur

Viimsi Keskkooli Eksperiment – „Kõik läheb omasoodu“ – juhendaja Külli Täht

Saaremaa Ühisgümnaasiumi Kreputlased – „Südame muusika“ – juhendaja Riita Ilves

Orissaare Gümnaasiumi Mo-teater – „Laulud Marile“ – juhendaja Mare Noot

Koiga Keskkooli Kohal-Olijad – „Suudlus läbi jäätunud klaasi“ – juhendaja Terje Varul

Tarvastu Gümnaasium – „Südamehäälemurre“ – juhendajad Andres Linnupuu ja Romet Koser

Vaida Põhikooli näitering Kilplased – „Lenda, lepatriinuke...“ – juhendaja Kristiina Suvi

Kunda laste näitetrupi Karoliine (keskaste) – „Mis siis on see isamaa?“ – juhendaja Maarika Koks

Jõgeva Gümnaasiumi kooliteater Liblikapüüdja (4. klassi trupp) – „Õhtused jutud“ – juhendaja Lianne Saage-Vahur

Põlva Ühisgümnaasiumi näitetrupi – „Aja hääli“ – juhendaja Maia Punak

Lasnamäe Üldgümnaasiumi Et – „Tüdruk, kes sa tereatasid vaime“ – juhendaja Juta Teräl

Jõgeva Gümnaasiumi kooliteater Liblikapüüdja (keskaste trupp) – „Kerkokell“ – juhendaja Lianne Saage-Vahur

Anete Miller Põltsamaa Gümnaasiumist

VEEBRUAR

Praegu on veebruarikuu
ja õues puhub tugev tuul.
Varsti on tähtis päev,
see on Eesti sünnipäev.
Siis kontsert toimub meil suur
ja hümeni ajal lahti meil kõigil suu.
Kõik vastuvõtule ei saa,
aga vastuvõttu saab telekast vaadata ka.
Palu uhkeid kleite on seal,
kõigil kaunistused peal.
Paraad toimub meil ka,
uhke on vaadata,
kui tead kedagi sealt.
Mõned sõdurid istuvad autode sees,
teised marsivad nagu üks mees.
Seda päeva plaanitakse kaua
ning uhked toidud on laual.
Palju asju toimub meil veel
ning kõigil on selle üle hea meel.

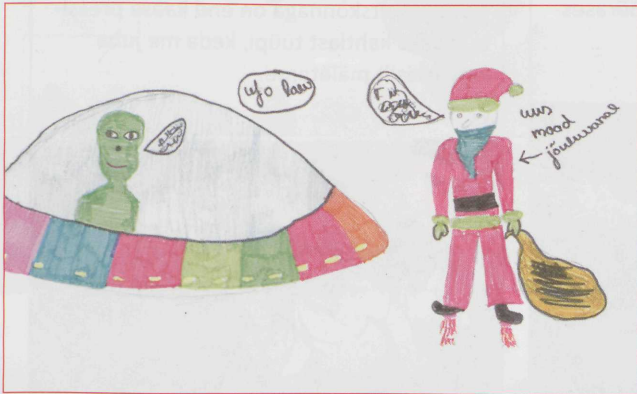
Veebruar – see paljude toredate tähtpäevade kuu
– ongi täies hoos. Meie aga meenutame mõne
pildikesega Hea Lapse uusaastapidu, mis toimus
4. jaanuaril Kirjanike Maja musta laega saalis.
Hea Lapse südamlük tänu **Piret Torm-Kriisile** ja
Moduse andekatele swingitantsijatele!

Suur aitäh **Fred-Erik Johansonile**, kes võlus
kirjalaste kätte linte ja silme ette naerutuvisid
ning isegi lumivalge jänese!
Täname **Veronika Kivisillat** jutuvestmise eest!
Tuhat tänu **Kalevi kommivabrikule**, kes nii
väikeste kui suurte peoliste suud magusaks tegi!

KAAMELIST LENNULIMUNI

Türi Põhikooli III c klass pakub XXII sajandi jõuluvanale omaleiutatud sõidukeid.

Helina Rammul -Puurmanist

- Jõuluvana tuleb 100 aasta pärast külla lendava mootorsaaniga. Ta toob neid kinke, mis lapsed tahavad, sest eelnevalt on lapsed saatnud talle e-maili oma soovidega. Jõuluvana kutsutakse tuppa, temaga mängitakse mängu ja lastele antakse kingid.

Trinity Jõgisalu

- Järgmisel sajandil võiks jõuluvana külla tulla kaameliga, sest siis on jõulud soojad ning käiakse ujumas ja siin kasvavad palmipuud. Lund ei ole ja selle asemel tehakse liivalosse. Jõulude ajal avatakse jäähall. Jõulude ajal ollakse terve perega jäähallis. Seal saab kelgutada, suusatada ja uisutada. Jõuluvana teeb lastega kelgu-, suusa-, ja uisuvõistlusi ja kes võidab, saab endale lumememmekujulise jäätise.

Kristofer Kirotar

- Käes on jõulud, möödunud on 100 aastat. Jõuluvana valmistub oma tööajaks nagu igal aastal. Suured kingikotid ootavad juba ukse kõrval. Jõuluvana abilised laovad kingikotid Lennulimusse ja sõit laste juurde läheb lahti. Lapsed juba ootavad akendel ja nende selja taga laual lõhnavad mõnusalt verivorstid, jõulupraad ja maitsvad piparkoogid. Juba näevadki lapsed taevas tuledemerd. Saabub jõuluvana. Ruttu otsivad nad välja oma iPad´id, kus juba valmis pandud omatehtud klipid jõuluvanale näitamiseks. Need pakuvad talle palju nalja ja ta jagab lastele kingid kätte.

Brigita Berg

- Saja aasta pärast ei ela jõuluvana mitte Lapimaal, vaid mingis suures linnas. Kingitusi ostab jõuluvana suurtest poodidest. Saja aasta pärast liiguvad põhjapõdrad vabalt suurtes karjades ja jõuluvana sõidab ringi kaubikuga ning kui ta kaugemale läheb, siis sõidab ta enda lennukiga. Selle lennukiga sõidab ta näiteks Ameerikasse.

Saale Liisbet Tõrv

- Järgmisel sajandil tuleb jõuluvana külla Monster Truckiga, mille taga on suur kärü. See auto oskab ise lennata ja sinna mahub 500 päkapikku. Auto küljes on antenn, kui ühte nuppu vajutada, siis hakkab antenn piiksuma ning kui 10 piiksu on käinud, siis muutuvad auto ja kärü nähtamatuks. Jõuluvana paneb kingid ukse taha ja saadab pereisale sõnumi: „Kingid on ukse taga. Jõuluvana.”

Sander Ortikova

- Järgmisel sajandil tuleb jõuluvana külla lendava lumelauaga. Tal on helesinised neondressid ja sinine habe. Kingituseks toob ta robotitest sõpru, pahadele lastele kuuseoksi.

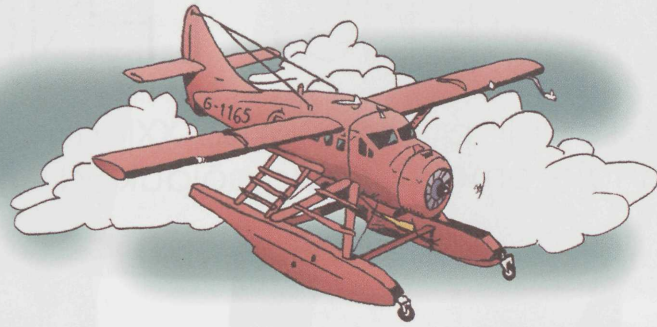
Martin Voinov

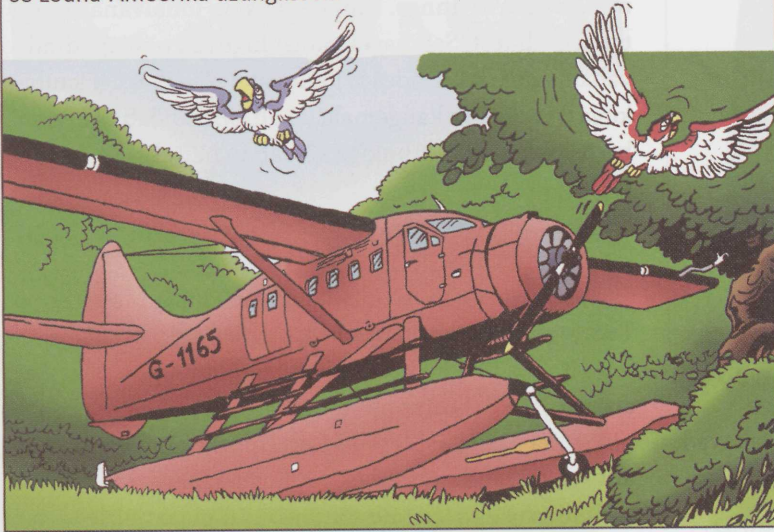
Hans Erik Kulla -Tartumaalt

KRIS & TOMMI

Seiklus Lõuna-Ameerikas jätkub...

Ekspeditsioon professor Muinasmaa juhtimisel on jõudnud salapärasele Lõuna-Ameerika džunglisse...

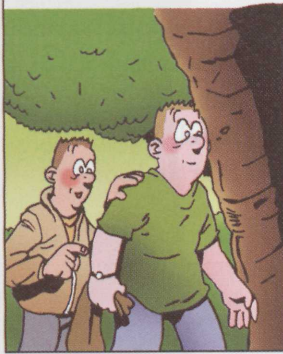
Uurimisseltskonnaga on end kaasa pressinud kaks kahtlast tüüpi, keda me juba laevareisilt mäletame.

Professori vaist ei petnud...

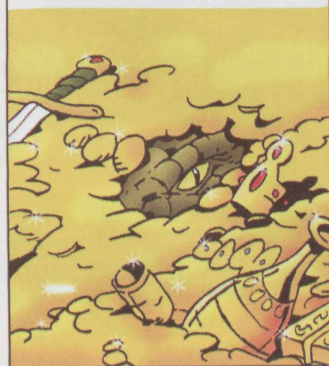
Koobas, mille juurde vana kaart juhatas, on täis...

...iidseid indiaanlaste aardeid. Pätid on nähtust täielikult aru kaotanud ja tormavad varandusehunniku juurde

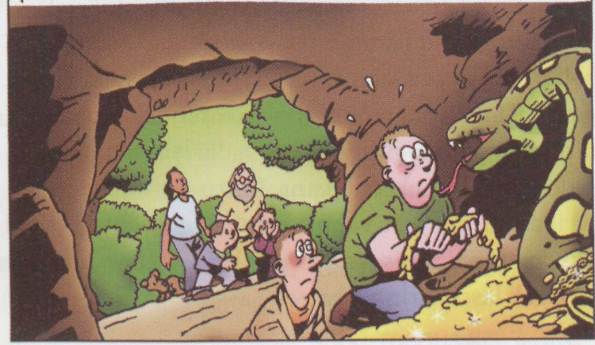
Mida nad aga ei tea, on see...

...et iga varandust valvab tavaliselt mõni koletis.

Ja nüüd on hiiglaslik anakonda vaesed sulid oma maopilguga hüpnootiseerinud ning valmis nad nahka panema

KAPIS KÜKITASID KALLID KOLLID

Kas teie teate, et pärast uneaja saabumist ei ole enam tark riidekapi ust paotada? Ah et miks? Seda näitab lahe ja lustakas animaseiklus „**Kollide kompanii**”, tosina aasta eest **Pixari animastuudio** imede sepi-kojas valminud film, mis on nüüd käänatud 3D-sse ja mille tegelastele on õpetatud selgeks imeilusa kõlaga eesti keel!

Mõne sõnaga sellest loost. Juuresoleval pildil ilutsevad Mike ja Sulley on parimad sõbrad ja töökaaslased, kelle tööks on... laste hirmutamise. Sest see toodab nende linnale elektrit. Nagu juuresolevalt

pildilt näha, võib see tunduda tõesti mõnevõrra ehmatav, kui selline tegelane sulle pimedas toas koll-koll! teeb. Tegelikult kardavad aga nemad ise lapsi palju rohkem kui lapsed neid. Vähemalt esialgu... Augustikuus tuleb kinno samade tegelastega uus film „**Kollide ülikool**” ning see viib meid kaugemasse minevikku, kui Mike ja Sulley alles muretud üliõpilased olid ja laste hirmutamise õilsat kunsti loengutes õppimas käisid. Kusjuures noil aegadel polnud nad sugugi sõbrad, kaugel sellest!

Aeg liigub lennates, märtsikuine koolivaheaeg polegi enam mägede taga. Täpselt selleks ajaks tuleb kinno eriti hoogne animaseiklus, mis pole ühegi olemasoleva loo järg ega eellugu. Seiklusel pealkirjaks „**Kruudid**” ning see jutustab kiviajal elavast koopaelanike perekonnast, kelle maailm muutub päeval, mil nende koobas kokku variseb. Ühekorraga polegi neil enam kohta, kuhu ohtliku maailma eest peitu pugeda! Häáli teevad filmis Marilyn Jurman, Ita Ever, Mait Malmsten ja teised tuntud näitlejad. Aga hetkel on sellest veel siiski sutsu vara rääkida, sellest jutustame järgmises numbris. Kohtumiseni kinos!

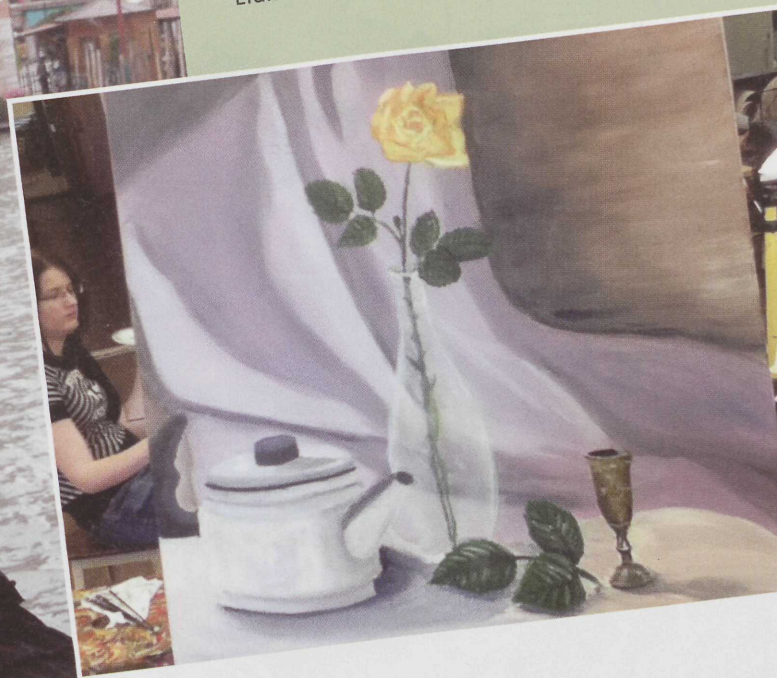
Kinokuju

HOBID JA HUVID

Nimi: Kristina Naudi
Vanus: 18
Kool: Haapsalu Wiedemanni
Gümnaasium, 12. M klass
Elukoht: Haapsalu

IGAS INIMESSES PEITUB KUNSTNIK!

Räägi enda hobist: miks sellega tegeled, mis sulle selle juures kõige enam meeldib?

Tegelen kunstiga. Eelkõige meeldib mulle maalida. See rahustab mind ja aitab mul oma tundeid välja elada. Läbi värvide ja kujundite saan näidata maailma sellisena, nagu see läbi minu silmade paistab.

On sul mõni iidol ka sel alal?

Mulle on alati meeldinud renessansiaja kunst. See tõttu loengi üheks oma nii-öelda iidoliks Leonardo Da Vincit. Moodsamate maailma kunstnikest meeldib mulle Andy Warhol ja eesti kunstnikest Navitrolla.

Sinu lemmik-kunstiteos?

Mul polegi kindlat lemmikteost. Igas kunstiteoses on midagi omapärast ja kaunist. Seda tuleb lihtsalt mõista.

Kas soovitaksid ka teistel kunstitegemist proovida?

Muidugi. Ma olen veendunud, et igas inimeses peitub sisemuses kunstnik. Tuleb palju katsetada erinevaid alasid selleks, et leida see miski, millega endale tegelda meeldib.

Millised on olnud su saavutused?

Praegu pean enda suurimaks saavutuseks seda, et olen kunstikooliga peaaegu lõpuni jõudnud ega ole poolel teel alla andnud.

On sul veel hobisid?

Minu teiseks põhiliseks hobiks on näitlemine. Sellega tegelen ka väga palju. Mulle meeldib laval olla ja esineda. Olen lõpetanud Haapsalu Muusikakooli teatriklassi ja praegu käin draamaringis.

Milliseid mõtteid on sul tuleviku kohta? Kas ka kunst mahub tulevikuplaanidesse?

Tulevikus tahan tegelda tõenäoliselt psühhiaatria või psühholoogiaga. Olen kindel, et selle kõrval jääb mul aega ka kunstiga tegelda ning miks mitte ka seda kunagi kõrgkooli tasemel juurde õppida!

Lõpetuseks?

Elu on lühike, seega: Carpe diem! Kasuta päeval

Küsitles Anna-Maria Uulma Saue Gümnaasiumist

Vapper püksisõber

Jack Singer, USA, Warwickis asuva Sanfordville Algkooli 10aastane õpilane, veetis oma sünnipäeva, tõmmates jalga enam kui 215 paari aluspükse. Eelmine maailmarekord oli 200 paari. Pükse palus ta endale sünnipäevakingiks. 195 paari järel kukkus Jack pikali, kuna jalad surid ära, kuid jätkas siiski vapralt. „See oli mu elus kõige vapustavam kogemus,“ ütles Jack, kui selgus, et on oma püksindusega jõudnud Guinnessi raamatusse. Pükste jalgatõmbamiseks kulus poisil ainult 18 minutit. Kõik aluspüksid kokku kaalusid enam kui 12 kilogrammi.

Trullaka sõbraga rekordite raamatusse!

Kanadas, New Scotlandis elav tüdruk nimega Chloe Macari pidi kaua kurvastama, kuna vanemad ei lubanud tal koera võtta. Pika nurumise peale said Chloe ja ta vanem õde Nicole lõpuks loa lemmikloomapoes vähemasti merisigade ostmiseks. Kuna 14aastane Chloe uuris vabal ajal huviga Guinnessi rekordite raamatut, siis märkas ta, et sinna on sahtunud ka üks merisiga: nimelt püstitas 2009. aastal Londonis elav merisiga Diesel kaugushüpperekordi: 20,5 cm. Chloe otsustas oma Trufflesi nimelist lemmikut treenima hakata ja õige pea edestas Truffles oma eelkäijat peaaegu 5 sentimeetriga. Kui aga kohale kutsuti tähtsad asjamehed, kes Guinnessi raamatusse pürgivaid rekordeid registreerivad, siis näitas mustavalgekirju merisea-noormees tõelist meistriklassi ning sooritas hüppe pikkusega 48 cm. Selle rekordiga jäädvustaski Kanada merisiga Truffles end koos oma perenaisega Guinnessi raamatusse.

Armsale lihasõbrale

Inglise lihunik Anthony Bowness armastab ilmselt palavalt nii sõpru, roose kui ka liha. Lisaks sellele on tal ka andekas kunstnikukäsi: saanud teada, et mõned osavõõpud on lihast isegi kleite meisterdanud, otsustas ta eelmisel aastal valmistada oma sõpradele valentinpäevaks kauni söödava roosikimbu, mille õielehed olid tehtud maitsvatest singiribadest. Sõbrad söid kindlasti kunstipärase vaasi kiiresti tühjaks!

SIIT JA SEALT

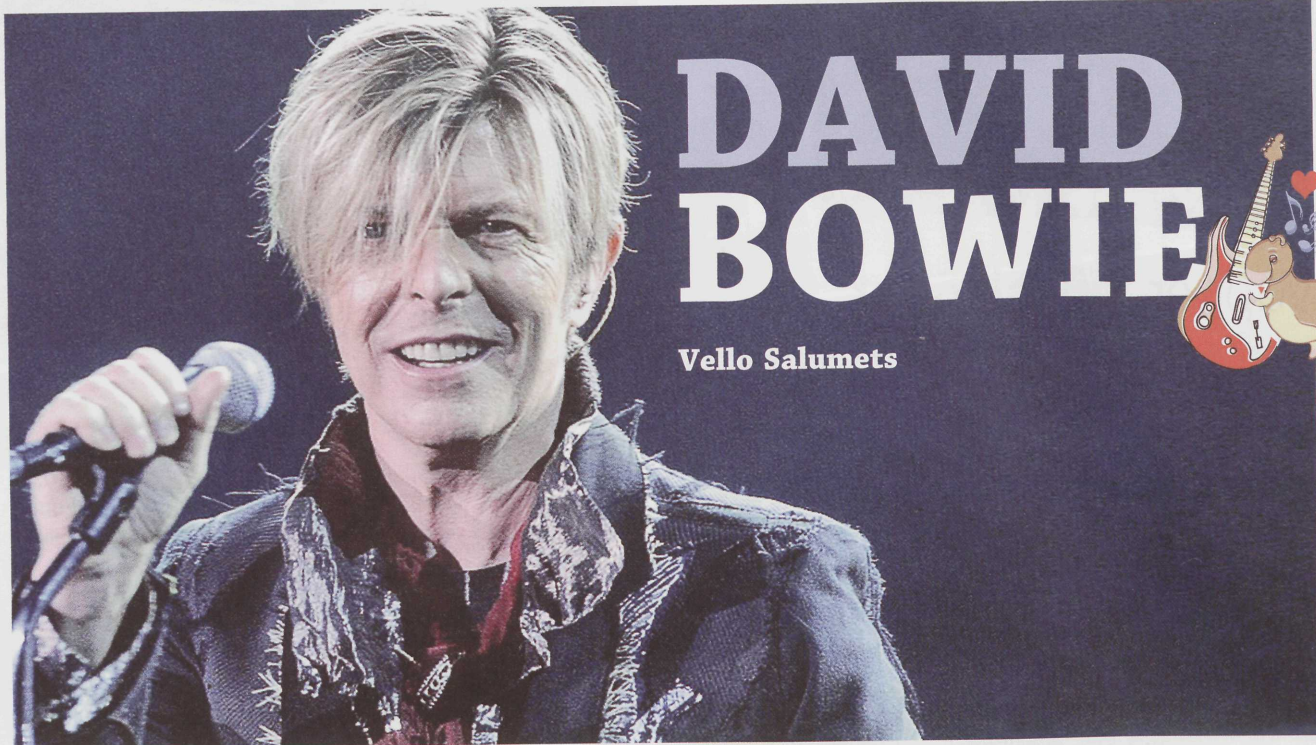
Roosilised hetked

Valentinipäeval on roosid teadagi au sees – nagu teisedki lilled. Kuid erilisel roosilise hetke valmistas mullusel sõbrapäeval oma pruudile hiinlasest disainer Xiao Fan: ta kinkis neiuale kleidi, mille loomiseks oli kasutanud tervelt 9999 punast roosiõit! Ka koht abieluettepaneku tegemiseks oli hoolega läbi mõeldud: Xian Fan kutsus oma armastatu samasse Guangzhou linna parki, kus noored olid kolm aastat tagasi esmakordselt kohtunud. Tütarlaps nimega Yin Mi saavutas tollal nimelt Miss Bikini 2009 tiitli. Kui peigmehele oli jaksu üheksa tuhande üheksasaja üheksakümne üheksa roosi hankimiseks, siis võinuks ta ehk ühe veel osta, et number saaks ümmargusem? Selgub aga, et just number üheksa sümboliseerib hiinlastele kestvust, niisiis ka tunnete pikaajalisust. Arvu 9999 kohta ütlevad nad „üks samm igavikuni“ ning 10 000 on reserveeritud ainult jumalale. Isegi Keelatud Linnas uhkeldavas Hiina keisri palees ei tohtinud olla rohkem kui 9999 tuba! Kas kaunitari roosikleit endas ka okkaid peitis, selle kohta andmed puuduvad.

Mõnikord peab sõber sul kraest kinni haarama...

Chinnakalapetis, Lõuna-Indias, peetakse au sees koera nimega Selvakumar, kes päästis 2004. aasta tsunami käest kalamees Ramakrishnani poja. Kalur, kes kuulis merelt tulles kummalist laintekohinat, taipas kohe, et tulekul on suur ja ohtlik torm, mille eest tuleb kiiresti mägedesse põgeneda, jõudis sülle võtta ainult kaks pisemat last. Vanim poeg Dinakaran aga jäi teistest maha ega osanud hirmuga muud teha kui rannikul asuvasse kodumajakesse joosta. Kummaline küll, kuid koer taipas kohe, et tuleb pageda kõrgemasse kohta, ning tiris poisi kraedpidi vägisi endaga kaasa. Tsunami möödudes leidsid vanemad oma kodumaja rusudes ja kaotasid igasuguse lootuse Dinakarani elusana leida, kuid seda suurem oli nende rõõm, kui poju koos koeraga elusa ja tervena mägedest koju saabus ja Selvakumari kangelaestest pajatas.

1947. aastal Inglismaal Brixtonis sündinud **David Bowie** (ristinimega David Robert Jones) kohta on juba välja kujunenud kliše: täiuslik muusikaline kameeleon, kes mugandab end vastavalt ajastu trendile. Kuigi selline kriitika on üsna libekeelne, ei saa eitada, et Bowie demonstreeris 70ndatel, oma tippajal, märkimisväärses osavust muusikaliste moevoolude äratamisel.

1960ndate teise poole *music-hall*'i artistina muutis Bowie end hipilauljaks-lauluautoriks. Enne 1972. aasta läbimurret jõudis ta avaldada *proto-metali* ja *pop rocki* albumi, andes lõpuks oma kahemõtteliselt seksika kehastuse **Ziggy Stardusti** kaudu uue definitsiooni *glam rock*'ile. Ziggy abil rahvusvaheliseks staariks tõusnud Bowie ei soovinud aga koort võiks muuta, kartes antud tegelaskuju üle ekspuuteerida.

1970ndate keskpaigaks oli ta USA-s välja arendanud oma variandi Philadelphia (Philly) *soul*'ist, nimetades seda irooniliselt *plastic soul*'iks, mis vormus albumil „Station to Station” läbi Bowie' uue lavakuju – **Thin White Duke** – kummaliseks avangard-popiks. Seejärel kolis Bowie Berliini, kus avaldas kolm eksperimentaalset *electro*-albumit. 1980ndate alguses jätkas ta kõrgpilotaazi, mis tipnes 1983 *funky*'liku albumiga „Let's Dance”. Kuigi 80ndatel – 90ndatel oli Bowie mõneti moest väljas, on siiski fakt, et ta on nii heas kui halvas üks rokkmuusika ajaloo mõjukamaid artiste. Tema 70ndate metamorfoosidest on alguse saanud arvukad roki alaliigid ja voolud, teiste hulgas *punk*, *new-wave*, *goth rock*, *electro*.

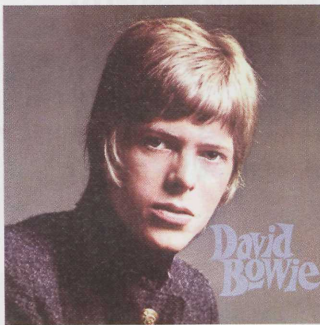
David Robert Jones õppis teismelisena saksofoni-

mängu, mis katkes pärast kaklust klassivennaga: see põhjustas tema vasaku silma pupilli laienemise, mille Bowie sai oma Ziggy-perioodil „ebamaise” päritolu arvele kirjutada. Kuid noormees ei jätnud jonn. Pärast kooli lõpetamist töötas ta reklaamikunstnikuna, mängides samal ajal saksofoni mitmes bändis. Et vältida oma nime sarnasust rahvusvahelise kuulsuse saavutanud USA ansambli The Monkees liikme Davy Jonesiga, ristis ta enda David Bowie'ks.

Pärast mõnede tähelepanuta jäänud singlite avaldamist otsustas Bowie aja maha võtta, et mediteerida Šotimaal budistide kloostri. Seejärel õppis ta Lindsay Kemp'i pantomiimirupis ja moodustas 1969. aastal eksperimentaalkunsti rühmituse **Beckenham's Arts Lab**. Kunstilabori rahastamiseks sõlmis Bowie plaadilepingu Mercury Recordsiga ning avaldas pop-psühheedeelia-*music-hall*'i-seguse omanimelise albumi. Albumile paigutatud minimeleodraama „Space Oddity”, mis rääkis astronaut Major Tomi kosmoselennust ja salapärasest kadumisest, avaldati ka singlina, mille ilmumine oli ajastatud Apollo 11 maandumisega Kuule. Singli ootamatult suur edu oli Bowie' jaoks selge signaal, et edaspidi peaks ta keskenduma eeskätt muusikale. Lõõnud käed vana sõbra, *glam rock*'i pioneeri Marc Bolaniga, hakkas ta miimina üles astuma Bolani bändi T. Rex kontsertidel.

1970 ilmunud David Bowie uus *heavy rock*'ilik album „**The Man Who Sold The World**” ja aasta hiljem letti paisatud poprokilik „**Hunky Dory**” ei pälvinud algul suuremat tähelepanu. Nüüd otsustas laulja alustada

tööd oma kuulsaima teisiku Ziggy Stardusti kallal. Ziggy oli teiselt planeedilt pärit leegitsev rokkstaar-messias, tulnukate poolt välja valitud uue religiooni kuulutaja. Võttes šnitti Bolani glam rock'ist, värvis Bowie juuksed hele-oranžiks, hakkas kandma futuristlikke riideid ning end naiselikult meikima. Bowie'st sai Ziggy Stardust ning tema bändist sai **The Spiders From Mars**.

Bowie on meenutanud: "Ziggyst sai tõepoolest mu edasise töö šabloon. Ma mõtlesin tõsiselt, et sellest vennast saab kaunis kunstimeos. Kuid siis tajusin, et see mõlakas ei jäta mind enam maha ja asi kipub hapuks minema."

„**The Rise & Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars**” (1972) ilmus suure kära saatel. Album ja seda toetanud kontserdid kujunesid Inglismaal sensatsiooniks. Need olid üliteatraalsed üritused, mis sisaldasid publikut šokeerivaid lavanumbreid, olgu nendeks või Bowie' alastiolek laval, ainsaks riidetusemeks sumo niudevöö. Üsna pea sai David Bowie'st ainuke briti glam-rokkar, kellel õnnestus leida oma nišš ka USA turul. „Ziggy Stardust” kujunes USAs hitiks ning taasavaldatud „Space Oddity” jõudis Billboard TOP 20 tabelisse

Meeletu töötempo juures pole imestada, et tihe graafik hakkas Bowie' üle võimust võtma. Pärast kaveritest koosneva albumi „Pin-Ups” salvestamist teatas ta ootamatult bändi lagunemisest ning kontserttegevuse lõpetamisest, sooritades Londoni Hammer-smith Odeoni teatris viimasel kontserdil Ziggy Stardusti rituaalse enesetapu. Bowie kommentaar: „Olin rõõmus, et see kõik lõppes. Ma läksin Ziggyga nii kaugele kui võimalik. Edasine oleks olnud ainult idee kordamine.”

Bowie taandus meedia fookusest ning alustas tööd George Orwelli romaani „1984” kallal, transformeerides selle albumiks „**Diamond Dogs**”. Kuigi ajakirjandus tunnistas saavutuse nõrgaks, järgnes pärast ilmumist USA-tuur. Tuuri käigus huvitus Bowie üha enam soul'ist ning kujundas oma lavashow ümber *plastic soul*'iks. Bowie *soul*'i-vaimustuse kulminatsiooniks sai 1975 ilmunud album „**Young Americans**”. Plaat jõudis Billboard TOP 10-sse ning singlina avaldatud „Fame” lausa tippu. Laulja kolis Los Angelesse ja sai

esimese rolli filmi „The Man Who Fell To Earth”. Seal salvestas ta avangardist mõjutatuna üsna sünge **sound**'iga albumi „**Station To Station**”, mis õnnistas sisse Bowie' järgmise ümberkehastuse, kaame ja elegantse Thin White Duke'i – Kõhna Valge Hertsogi. See periood ei kestnud siiski kaua: Bowie leidis, et Los Angeles on igav, ning kodumaale naastes

demonstreeris ta publikule natsitervitust, mis oli märk Bowie' narkootikumide mõjul kahanenud reaalsustajust. Juhtum põhjustas poleemikat ning Bowie otsustas kolida tollasesse Lääne-Berliini, et teha koostööd Iggy Popi ja Brian Enoga. Berliinis võttis muusik tasapisi omaks karskemad eluviisid ning hakkas maalima. Samas vaimustus ta ka saksa elektroonilisest muusikast, mille mõjusid on kuulda koos Enoga avaldatud albumil „**Low**” (1977). See oli hämmastav segu *electro*st, popist ning avangardist. Algul võeti muutust vastu vastuoluliselt, kuid peagi kujunesid nii sellest kui ka samal aastal ilmunud „**Heroes**'ist” ühed 70ndate lõpu mõjukaimad albumid.

1978 alustas Bowie maailmatuuri, salvestas duubelplaadi „**Stage**”, koos Enoga albumi „**Lodger**” ning sooloprojekti „**Scary Monsters**”. Kaks viimast olid tähtsad versta-postid äsja alustanud MTV jaoks, mille põhilisteks kaubaartikliteks said videod nendel albumitel leiduvatest lugudest „DJ”, „Ashes To Ashes” ja „Fashion”.

Seejärel tegi Bowie oma muusikukarjääris pausi, et näidelda filmides. 1983 avaldas ta *funky*-stiilis tantsualbumi „**Let's Dance**”. Tänu stiilsetele videotele ja albumi ilmumist toetanud kontserdituurile sai sellest Bowie edukaim plaat.

Kes siis oli/on 140 miljonit albumit müünud, 5000 kontserti andnud, mitmel korral tabelitippu jõudnud, 28 filmis näidelnud ja rikkuselt biitli Paul McCartney järel Inglismaal teisel kohal olev rokkmuusik David Bowie? Kas kameeleonina värvi vahetav laulja-lauluautor, riskialdis stiililooja või lavastaar? Või kõik korruga? Ehk peaks hoopis uskuma tema abikaasa Daily Telegraphile antud intervjuud: „Bowie on täiesti harilik mees. Mu abikaasa istub tihti meie kodukandi kohvikus, loeb lehti ja keegi ei tüüta teda.”

ROKKIKOOL

Videoklipid:

- http://www.youtube.com/watch?v=D67kmFzSh_o&feature=related
- <http://www.youtube.com/watch?v=4B5zmDz4vR4&feature=related>
- <http://www.youtube.com/watch?v=v—IqqusnNQ&feature=BFa&list=AL94UKMTqg-9DfYY-h3h3CL2el1LkHmOgi>
- http://www.youtube.com/watch?v=N4d7Wp9kKJA&feature=Iist_other&playnext=1&list=AL94UKMTqg-9DfYY-h3h3CL2el1LkHmOgi
- <http://www.youtube.com/watch?v=G8sdsW93ThQ&feature=BFa&list=AL94UKMTqg-9DfYY-h3h3CL2el1LkHmOgi>
- <http://www.youtube.com/watch?v=bsYp9q3QNaQ&feature=related>

Ütle üks hea autolapse nimi!

AUTODEST

Auto, mille looja löödi rüütliks

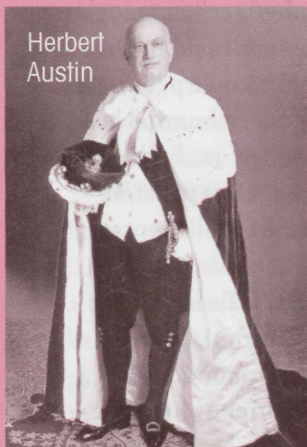
Jüri Trouberg

Austin Seven

Austin Allegro

Herbert Austin

Tänapäeval ei saa alati inimese nime järgi tema kodumaast aimu – meil Eestis sünnib praegu võib-olla Kevineid ja Jane rohkem kui Kaarleid ja Jaane. Päris põnev oleks fantaseerida, missuguseid nimesid kannaksid kannaksid kohalikud masinad, kui meil oleks oma autotehas? Sest näib, et autodele meeldib uhkeldada ikka oma leiutajate nimedega.

Austini nime kandvad autod olid meie maal 1930ndate aastate lõpul üpriski popid: 1940 oli neid siin registreeritud 103, mis tolle aja kohta polnud sugugi väike number. Inglismaal, kus neid toodeti, peeti Austineid väga suure

au sees: sõidukid vastasid brittide maitsele, olid elegantised, vastupidavad ja mitte liiga kallid.

Automargi „isa“ **Herbert Austin** tundis juba poisipõlves huvi masinate vastu ja 16aastaselt onu juurde Austraaliasse kolides leidis tööd mitmes valukojas ja vabrikus, põhiliselt aga tegeles lambapügamismasinate tootmisega. Lammaste vastu polnud noormehel ilmselt midagi, kuid kodusõltus viis ta kümne aasta pärast siiski tagasi Inglismaale – esialgu nendesamade lambalokilõikajate müüki korraldama. Mister Wolseley, kelle alluvuses Herbert töötas, oli huvitatud autodest ning tema kompaniis hakkas noormees bensiinimootoriga masinaid ehitama – algul väikesi kolmerattalisi, hiljem juba ka neljarattalisi. Austin sai oma masinate eest mitmeid tehnikapreemiaid ning otsustas nende toel rajada päris oma firma. Autotehase

Austin Mini

jaoks leidis ta sobiliku paiga Birminghami lähedal Longbridge'is, kus juba mõnda aega oli mahajäetuna seisnud kunagise trükikoja hoone. Ettevõtlik Austin ostis selle üsna soodsa hinnaga ära ja aastal 1906 valmis juba firma esimene auto – kahekümne viie hobujõuline Endcliffe Phaeton, mis maksis 650 naela.

1914. aasta alguseks oli Austini autotehases juba 2000 töötajat ning aastatoodang jõudis tuhande sõidukini. Herbert Austini auks peab ütleva, et ta kandis hoolt oma alluvatele korterite ehitamise eest ning rajas tehase juurde ka korraliku polikliiniku. Esimese maailmasõja alguses asus patriootlik Austin kohe tootma soomusautosid, esmaabimasinaid, mürske ja muud kodumaa kaitsemiseks vajalikku. Selle eest löödi ta aastal 1917 koguni rüütliks ja nimetati Belgia Leopoldi ordeni kavaleriks.

Sõjajärgne aeg oli seevastu Herbert Austini vastu üsnagi karm: riiklikud tellimused lõppesid, kuid rahvas ei jaksanud sõiduautosid osta, ning Austin kaalus juba autotehase sulgemist. Enne oma tööliste ette astumist olevat ta kord visanud kulli ja kirja: kas sulgeda tehas või jätkata tööd? Münt ütles, et tuleb jätkata, ning kompanii pääses tollal tõepoolest pankrotti minekust, kuna ootamatult leiti puudujääv rahasumma: Austinit pooldavad töölised otsustasid ühe kuu töötada ilma palgata. Pikapeale tõusis kompanii jälle jalule ja 1925. aastal toodeti juba 25 000 autot. Eriti populaarseks muutus väike, aga tubli sõidumasin Austin Seven.

1936. aastal andis kuninganna Herbert Austinile lordi tiitli ning nimetas ta pidulikult Longbridge'i paruniks. Autovabrikant oli elu lõpuni helde käega: näiteks rahastas ta Rutherfordi teaduslikke töid Cambridge'i ülikooli juures veerand miljoni naelaga.

Herbert Austin suri 1941. aastal ning tema autokompanii läks suurkorporatsiooni British Motor Corporation (BMC) kätte. Sündis veel terve rida Austini nimele au tegevaid autosid: Austin Mini, Austin Princess, Austin Montego, Austin Maestro... Praeguseks on saanud firmamärgi omanikuks Shanghais asuv Hiina korporatsioon.

Longbridge'is aga võib näha autotehase kontormuuseumi, kus hoitakse alles ka seda münti, millega Herbert Austin kulli ja kirja viskas.

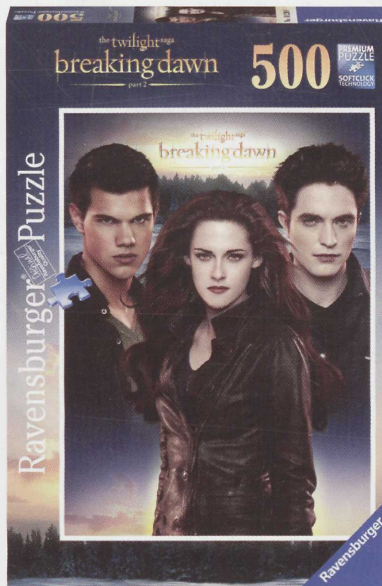
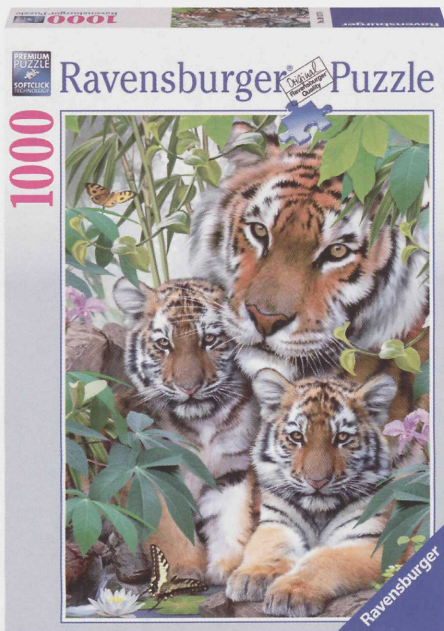
Barbie FASHIONISTAS®

Fantaasia kapist välja!

Kappideta ei kujuta me oma elu ette: köögikapid, riidekapid, raamatukapid, jalatsikapid, külmkapid kuuluvad iga kodu juurde. Kes oli esimene kappide leiutaja, seda on raske öelda, aga selge see, et mida rohkem on meil panipaiku, seda kergem on kodu koristada ja asju üles leida.

Barbie'le mõtlesid mänguasjameistrid välja eriti uhke rõivakapi: seal on mõnus hoida nii kleite, kingi kui ka kübaraid. Aga missugune võiks olla üks IDEAALNE KOOLILAPSE riidekapp? Joonistage või kirjutage sellest meile ja saatke oma kapilooming toimetusse **enne 5. märtsi 2013!**

Parimatele Rimonnelt auhinnaks Barbie Fashionistase nukud, peaa hinnaks aga seesama suur kapp, mis on pildil oma hõlmad lahti löönud! Fantaasiad kapist välja!

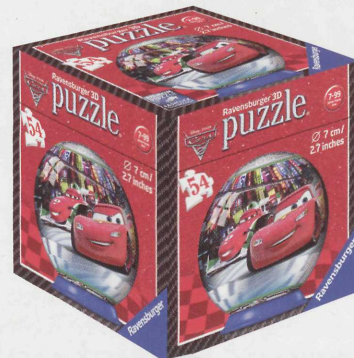
Killud, mis teevad osavaks ja nupukaks

Õige mitu aastat tagasi korraldasime sõnaleutamise võistluse, et leida eestikeelset vastet sõnale „puzzle“. Parimaks tunnistasime tollal kena kõlaga sõna „killumäng“, mille pakkusid korraga välja Eero Tartust ja Andres Tallinnast. Mõlemad on nüüd juba koolieast väljas, kuid küllap peavad nad killumängudest lugu siamaani. Puzzlede ehk killumängude (või ka mosaiikpiltide) kokkupanemine on põnev tegevus, mis nõuab nii mõttetööd kui ka käteosavust.

Killumängude sündimise kohta on mitmeid eriarvamusi: kõige enam väidetakse, et esimese puzzle valmistas aastal 1767 inglasest õpetaja John Spilbury, kes kleepis Euroopa maakaardi puutahvile ja saagis riigipiire pidi tükkideks, mida kokku pannes oli hea geograafiat tundma õppida. Nüüdseks on mosaiigimeistrid leiutanud juba õige keerulisi killumänge – nii torni-, kera- kui ka hoonete kujulisi. Nende kokkupanek pole sugugi kerge – kuid seda uhkem on tulemus!

Aga missugune võiks olla üks eriti vahva oma Eesti killumäng? Pane oma ideed paberile ja saada toimetusse enne **5. märtsi 2013!** Parimatele auhinnaks uusi killumänge Rekatolt!

NB! Heida pilk ka Rekatol internetipoodi, mille aadress on www.rekato.ee

REKATO

Ravensburger